

KOMMUNISTISK POLITIK

Ægyptisk demonstrant foran politikæde Cairo 29. januar 2011

REVOLUTIONEN VISER SIN KNYTNÆVE

Nr. 3

15. årg.

2011

5. februar

-

18. februar

Støttepris 20 kr.

Tema: Storm over Mellemøsten

- Klap i, Løkke og Co! s. 2 • De arabiske folkeopstande og historien s. 3 •
- De arabiske masser har fået nok s. 4 • Tunesiens revolutionære vision s. 5 •
- Samtale med repræsentant for PCOT s. 8 • Revolutionens dokumenter s. 9 •
- Hilsen fra IKMLPO s. 11 • En ny verdensorden s. 12 •
- Faglig modstand samles s. 14 • Misbrug s. 15 •
- Repression EU-DK s. 16 • Fælles front med VKO og nazi s. 18 •
- Om anti-demokratiske demokrater s. 19 • Forunderligt verdensbillede s. 21 •
- Debat s. 22 • Støt den ægyptiske og arabiske opstand s. 24

Klap i, Løkke, Espersen og Co!

KOMMUNISTISK POLITIK

Fra den danske regering lød der ikke et ord i protest, da den ægyptiske præsident Hosni Mubarak i december 2010 lod sig genvælge som præsident med 83,7 pct. af stemmerne. Mubaraks parti NDP fik 420 af parlamentets 508 pladser, mere end 80%, mens det havde omkring 70% før.

Ægypten er eksploderet i kølvandet på, at det lykkedes tuneserne at drive deres Mubarak – ved navn Ben Ali – på flugt, på trods af massiv støtte til ham fra EU og ikke mindst Frankrig, hvis udenrigsminister lovede ham militær assistance mod oprøret få dage inden han faldt.

Både den danske stats- og udenrigsminister understreger at de støtter et krav om reformer:

- Det er vigtigt, at det internationale samfund sender et signal til Mubarak om at leve op til de løfter, han giver befolkningen. Der skal være konkret handling, siger Lars Løkke Rasmussen.

Det er tom snak, al den stund den eneste konkrete handling, der vil imødekomme ægypternes krav er Mubaraks forsvinden og ikke hans så tit lovede 'reformer'

Samme tomme snak kommer fra Lene Espersen, der har været til møde med EU's øvrige udenrigsministre. Her havde man travlt med at finde en grimasse, der kan passe. Ægypterne ved udmærket, hvad EU's holdning til Ægypten under Mubarak har været: Man så ham som en garant for de store monoplers investeringer, for billig olie og ikke så meget bøvl, hverken fra palæstinensere, venstreorienterede eller islamister. Hvor højt den danske stat og Mærsk sætter Mubarak fremgår af, at han har modtaget Elefantordenen med rosende ord fra den danske regent. EU's udenrigsministre var enige om ikke at kræve Mubaraks afgang. De ønsker derimod 'reformer, der baner vejen for 'frie og retfærdige (fair) valg'.

- Vi mener ikke, at det er os, der skal diktere, hvem der skal stå i spidsen for et nyt, demokratisk Ægypten, siger den danske udenrigsminister. VK-regeringen er nemlig eksperter på 'legitime politiske processer' i fremmede lande. F.eks. i Irak og Afghanistan, hvor de, NATO og USA har sikret 'frie og retfærdige valg'- også kaldet fupvalg, med massiv valgsvindel.

Danmark skal også sende kampsoldater til Afrika, ifølge VKO-regeringen. Oven i Afghanistan, Irak, Kosovo og Libanon fanger danske krigsskibe somaliske pirater ved Afrikas Horn. Men nu skal der også danske soldater til Afrikas øst- og vestkyst, til Somalia og Yemen samt til Pakistans grænseområder. Krigsminister Gitte Lillund Bech erklærer:

" Vi skal have danske soldater ned og opbygge kystvagter, så de afrikanske lande selv kan kontrollere fiskeriet. De somaliske pirater kom, da andre tømte deres farvande for fisk, og fiskerne blev til pirater. Jeg mener, at det er aktuelt i Benin, Togo og Elfenbenskysten på vestkysten og Kenya, Tanzania og Madagaskar på østkysten. Det er for tidligt at sætte antal på de danske soldater, men står det til mig, skal vi af sted inden for et til to år, og det bliver med en indsats både til lands og til vands. Vi ser allerede, at piraterne er ved at røre på sig ved Elfenbenskysten."

Hvad fanden skal danske soldater i Yemen, Somalia, Benin, Togo, Elfenbenskysten osv? Planen er selvfølgelig en videreførelse af Foghs og VK's 'aktivistiske udenrigspolitik', ønsket af USA, NATOs generalsekretær og Mærsk McKinney Møller.

Det rige, plyndrede og mishandlede afrikanske kontinent er kommet i fokus for amerikansk strategi og for imperialistisk rivalisering med Kina som en anden ivrig aktør.

Folkene i de nævnte lande vil betragte og behandle de danske soldater som fjender, som nye kolonimestre. De vil, at imperialistmagterne holder op med at blande sig og i stedet for at støtte håndlangere og vasaller gør det muligt for folkene selv at tage deres fremtid i hænderne.

Det krigeriske Danmark indtager i en international undersøgelse en førsteplads som 'det mest demokratiske land i verden'. Det viser et såkaldt Demokratibarometer, udarbejdet af forskere fra universiteter i Schweiz og Tyskland og sammenligner tal fra 1995 til 2005.

Hvis Danmark er 'verdensmester i demokrati', ser det kulsort ud – alle andre steder end hvor opstande tænder reelle håb.

Redaktionen 1. februar 2011

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

APK's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 375 kr.

År (25 nr.) 675 kr.

Institutioner

1 år 940 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 11.02.11

De arabiske folkeopstande og historien

De arabiske folkeopstande fortsætter, og bølgerne fra den store sociale uro i Mellemøsten slår også op mod andre kontinenters kyster. Hvor Mellemøsten traditionelt har været knudepunkt for krige og besættelser, er det nu kommet i centrum som en vugge for revolution.

Først og fremmest er det den amerikansk-europæiske 'orden', der har rådet de sidste tre årtier, der bliver rystet i sin grundvold. De pro-vestlige regimer med en tynd fernis af demokrati, med en konge eller en håndplukket militærmand fra et amerikansk uddannet officerskorps i spidsen som faktiske diktatorer, ser skriften på væggen. Først flygtede Ben Ali til Saudiarabien for det tunesiske folks vrede. Nu står ridderen af den danske elefantorden Hosni Mubarak for tur, mens hele verden følger det ægyptiske drama i stor spænding.

Alle store sociale begivenheder får i dag et globalt aftryk, som befordres af de allesteds nærværende medier, officielle og sociale. Den ægyptiske folkeopstand finder sted i det største arabiske land med dets afgørende rolle for både situationen og udviklingen i hele regionen, som under Anwar Sadat og ikke mindst Hosni Mubarak har været en lydlig vasal for USA, der har forsynet dets militær og regimet med to milliarder dollars om året. Ægypten er den næststørste modtager af amerikansk 'bistand' – kun overgået af Israel. Et uafhængigt regime i det største arabiske land udgør en enorm trussel mod USA's og Vestens interesser, herunder de økonomiske.

Folkeopstandene i Tunesien og Ægypten har den samme grundlæggende kilde: De brede folkemasser har simpelthen fået nok af regimerne og diktatorerne, de har fået nok af arbejdsløshed og fattigdom, af korrupsion og de riges luksus og af deres pro-amerikanske og reelt pro-israelske og antipalæstinensiske politik. Mubaraks udenlandske støtter fremhæver ham som en vigtig mellemmand mellem Israel og palæstinenserne. I hans 'mæglertid' er Palæstina yderligere skrumpet og palæstinenserne endnu mere nedtrampet af besættelsesmagten.

Deres grundlæggende krav har været at diktatorerne og deres regime må helt

væk for at et nyt samfund kan opbygges. Diktatorens fald er kun det første skridt mod en demokratisk og progressiv udvikling, som kun kan opnås, når landene gør sig fri af både diktaturet og imperialismens indflydelse. Og det betyder også at delægge det regerende partiapparat og at kappe hærens og sikkerhedsstyrkernes nuværende livsnerve til Pentagon.

De folkelige revolutioner har gennembrudt den vestlige propagandamur om den arabiske verden: De har vist, at arbejderne, ungdommen, de bredeste masser kræver demokrati og sociale fremskridt. Opstandene er ikke foregået i en religiøs kappe, eller ledet af islamiske partier, men er simpelthen begyndel-

sen til sociale omvæltninger. De arabiske folk sukker ikke efter islamistiske regimer; de slås for social fremgang, selvstændighed og demokrati. I Tunesien har eksistensen af et ægte marxistisk-leninistiske parti som PCOT betyder, at en klar og rigtig udviklingsretning for revolutionen er formuleret.

De nuværende opstande har med umisforståelig graffitti markeret, at menneskehedens samfundsmæssige udviklingshistorie ikke blev afsluttet med kapitalismens og kontrarevolutionernes triumf i 1989-91, og at et nyt revolutionært opsving er ved at udvikle sig under den afgrundsdybe globale økonomiske krise, som ikke mindst de arabiske folk lider under, under trykket fra imperialismen og skærpelsen af dette systems grundlæggende modsætninger.

Opstande bekræfter også på ny den gamle marxistisk-leninistiske lære, at reformer er et biprodukt af revolutionen.

Fra Obama og Clinton til det samlede ministerråd i EU afkræves det ægyptiske og andre regime nu reformer, simpelthen for dermed at bremse opstandene i deres udvikling og bremse udviklingen af arbejderne, ungdommens og folkenes revolutionære bevidsthed og organisering.

Den største vanskelighed ved udviklingen af de arabiske folkerevolutioner består i, at de marxistisk-leninistiske kræfter dér er få, og at reformistiske (og til dels revisionistiske) samt islamiske kræfter dominerer oppositionen. De kan og vil ikke føre en revolutionær kamp til ende, men vil på et tidspunkt indgå et 'kompromis', der bevarer de grundlæggende magt- og klasseforhold. USA har med betydeligt held ført en kamp for at svække de kommunistiske og revolutionære venstrekræfter i de arabiske og 'muslimske' lande, og fremmest provestlige 'demokrati'-kræfter, og også islamister, som i Afghanistan eller i dag i Irak. De ser hellere et præstestyre end en sejrrig revolution.

Imperialisterne har tilstrækkelig indflydelse til at satse på flere heste, og tilmed spille dem ud mod hinanden. Den amerikansk-trænede torturbøddel Omar Suleiman, som Mubarak har udpeget som vicepræsident og mulig efterfølger, bliver stillet over for en anden håndplukket pro-vestlig kandidat Mohamad El-Baradei, en karrierediplomat, som er fundet pålidelig nok til at få den stærkt devaluerede nobelfredspris. 'Frie valg' i amerikansk udgave er ikke et ægte demokrati, men magtens og de velstændes stemmekøb og stemmesvindler, selv om der kan optræde flere partier og kandidater på stemmesedlerne.

Når sikkerhedsstyrkernes, politiets og hærens våben tier, når tortur og muligt blodbad ikke længere skræmmer folket, er det tid for at udskifte nogle ansigter, det er tid for reformer.

Kan tuneserne, ægypterne og de andre oprørske folk undgå imperialismens, reformismens og de religiøse fælder og holde den revolutionære damp oppe, har de arabiske magthavere og deres herrer i USA og EU grund til at være bange.

De arabiske masser har fået nok!

Af Jan R. Steinholt

Folkeoprørene for brød, demokrati og nationalt selvstyre skaber desperation blandt imperialisterne og deres arabiske nikkedukker

Oprøret i Tunesien var gnisten, der startede en brand, som nu breder sig ud over Nordafrika og videre østpå til de arabiske kernelande. Folkemasserne og ungdommen i de mere eller mindre despotiske arabiske regimer har overvundet frygten for det statslige voldsapparat, og de vil ikke lade sig nøje med tomme løfter og glansbilleder.

Nu står kampen om selve hovedbriken i USA's strategi for kontrol over Mellemøsten: Ægypten.

Det tunesiske folkeoprør imod præsident Zine El Abidin Ben Alis regime har allerede høstet de første frugter og presser det gamle regimes støttepiller i ind- og udland fra skanse til skanse. Gennem oprettelsen af 14. Januar-Fronten, som består af en række progressive og nationale kræfter, inklusive Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti, er den demokratisk-nationale tunesiske revolution kommet yderligere i offensiven.

Mubarak skælver

Imens dette skrives, så trodser folkemasserne i Ægypten præsident Mubaraks internetcensur og udgangsforbud. Demonstranterne har angrebet politistationer i Kairo, mens Mubarak varsler, at han vil sætte hæren ind. Der kan være et alvorligt fejlgreb. I Ægypten er der almen værnepligt. Den 340 tusind mand stærke ægyptiske hær består af folkets egne sønner. For folket i gaderne er det politistyrkerne, ikke hæren, som er fjenden.

I byerne Alexandria og Suez er tusinder gået ud på gaderne efter fredagsbønnen og har konfronteret et enormt politiofbud. Mobiliseringen har været mulig på trods af, at regimet har lukket af for internet og mobilnet, skræmt af «twitter»-effekten.

Inden da er folket strømmet ud i gaderne i Algeriet, Marokko, Yemen og i

Jordans hovedstad, Amman. Alle disse regimer har været og er redskaber for imperialismen. De er blevet forsikret af USA om, at de sidder trygt, så længe de fører de nyliberale diktater fra IMF og de multinationale selskaber ud i livet, og så længe de åbent eller skjult bidrager til den USA-dikterede politik for normalisering af forholdet til zionismen.

Den internationale Valutafond (IMF) og nyliberalismen

Men det er netop sulten og massearbejdsløsheden, den nyliberale politik har medført, som har provokeret masserne og i særdeleshed ungdommen til oprør i Nordafrika. I Ægypten er 75 procent af befolkningen under 30 år, og de står stort set uden arbejde – og uden brød. Både demografien og de sociale forhold er typisk for lande i Maghreb-bæltet. De unge ser ingen fremtid og intet håb uden en radikal samfundsendring. Da forsvinder også frygten for de autoritære regimer.

IMF påstår, at Tunesien ved at have fulgt dennes recept om strukturtilpasning og frimarkedsreformer kan fremvise en 'formidabel fremgang' og velstandsudvikling med blot syv procent af indbyggerne under fattigdomsgrænsen – langt færre end i USA og Europa! Denne åbenbare talmanipulation tåler ikke mødet med virkeligheden. Hvis 93 procent av tuneserne havde en tålelig levestandard, ville der selvsagt ikke være sket et folkeoprør.

Dyrtid erstatter subsidier

Priseksplosionen på mad og brændsel skyldes en kombination af spekulation på råvarebørserne og bortfald af subsidier. I september 2010 blev der indgået en aftale imellem Tunesien og IMF, hvor sidstnævnte befalede fjernelse af de sidste subsidier som middel til at opnå balance på budgetterne og som betingelse for nye lån.

Paradoksalt nok har IMF-diktaterne og strukturtilpasningsprogrammerne frataget regimerne deres muligheder for at indføre subsidier for at dæmpe den ulmende utilfredshed. Mulighederne har IMF fjernet, og optøjerne i Algeriet

og Tunesien blev netop udløst af, at regimerne varslede fjernelse af endnu flere subsidier på brød og nødvendighedsartikler.

Imperialisterne leder febrilsk efter en udvej

Fortvivlelsen i den arabiske ungdom har sit modstykke i en voksende desperation hos bagmændene og støttepillerne for de bagstræberiske arabiske regimer.

USA og EU frygter udviklingen og ser, at de må udskifte nogen af sine nikkedukker i Mellemøsten, hvis der skal være håb om at ride stormen af. Obama, Sarkozy og hele kobbelet af imperialismens ministre har brat fattet interesse for demokrati og respekt for menneskerettighederne. Den franske udenrigsminister, som tilbød Ben Ali bistand fra franske sikkerhedsstyrker for at nedkæmpe oprøret i Tunesien, forsøger at distancere sig fra det gamle regime og forklare, at hun er blevet «mistolket». USA's Kairo-ambassadør er «bekymret» for politiets magtbrug. EU, og for den sags skyld Norge, kommer med indstændige opfordringer til Mubarak & Co. om at lade folket få lov til at demonstrere og ytre sig. På den måde håber de, at de i eftertiden kan fremstå, som om de var «på rigtig side», og krydser fingrene for, at folkene har kort hukommelse.

Som mulig ægyptisk overgangsfigur kan det se ud til, at imperialisterne satser på Mohamed Mustafa ElBaradei, nobelprisvinder og tidligere leder for atomenergibureauet IAEA. Men ElBaradei er langt fra USA's førstevalg: Han advarede sammen med Hans Blix imod at angribe Irak, han har også sagt, at militære angreb på iranske atomanlæg ville være den rene

galskab. Desuden udtalte han i 2009, ifølge Xinhua, at det israelske atomvåbenarsenal repræsenterer den største trussel i Mellemøsten. Men ElBaradei har levet i eksil de sidste 30 år, og landets ungdom ved næppe, hvem han er. Først i de sidste dage er han gået skarpt og direkte ud imod Hosni Mubarak i for dømmende vendinger.

Hovedsponsor USA

Ægypterne ved naturligtvis, at Hosni Mubarak-regimets hovedsponsor er og har været USA. Ingen stat i verden, bortset fra hjertebarnt Israel, har fået tilsvarende massiv militær og økonomisk støtte fra Washington. Sådan er Ægypten blevet en militariseret politistat. Uden disse milliardoverføringer ville Mubarak-regimet aldrig have overlevet i 30 år.

Støtten har ligget på omkring to milliarder dollar (godt 12 milliarder kroner) hvert eneste år, men er blevet noget reduceret de sidste par år på grund af USA's budgetunderskud og øgede krigsudgifter i Afghanistan og Pakistan. Mubarak er blevet godt betalt for at videreføre det store forræderi i Camp David i 1973, hvor Ægypten som vigtigste arabiske stat indgik fredsftale med Israel og dolkede det palæstinensiske folk i ryggen. Derfor modtog den daværende præsident Anwar Sadat og Israels daværende statsminister Menachem Begin Nobels fredspris. Selvfølgelig.

Ægyptens nøglerolle

Mens Jordans kongefamilie traditionelt havde en nøglerolle som USA-imperialismens hovedagentur i Mellemøsten, så blev denne rolle gradvis overtaget af Ægypten under Sadat og Mubarak. Med sine 80 millioner indbyggere, kontrol over den livsvigtige Suezkanal og grænse til de palæstinensiske områder annekteret af staten Israel, er Ægypten en hovedbrik i USA-imperialismens Mellemøsten-strategi.

Ægypternes kamp for reelt demokrati og genvinding af den nationale suverænitet kan dermed blive endnu hårdere og kræve endnu flere ofre end det, vi har set i Tunesien. Imperialisterne kan muligvis 'tolerere' at miste grebet om Tunesien, i alt fald midlertidigt. De vil derimod aldrig godtage et frit og selvstændigt Ægypten i pagt med folkets vilje og vil ty til absolut alle midler for at tvinge Ægypten i knæ og ind under Vestens 'humanitære' kværlertag. Falder Ægypten fra USA, falder sandsynligvis hele Mellemøsten.

Derfor har Operation Bright Star siden 1981 fundet sted som en række af årlige militærøvelser, hvor store amerikanske styrker øver sig i, hvordan man 'forsvarer' Ægypten. Direkte militær intervention – for eksempel under påskuddet af at sikre af skibstrafikken gennem Suezkanalen – er med andre ord en fuld realistisk mulighed, hvis ikke Vesten gennem korridor-diplomati, smiger og bestikkelse får et medgørligt regime på plads som erstat-

ning for Mubarak.

Ikke et islamistisk oprør

Som i Tunesien er der tale om et ungdomspræget oprør, hvor kravene om brød og arbejde, frihed og demokrati har stået og stadig står i centrum. Folket kræver også en ende på leflen over for Israel og 'normaliseringspolitikken' i forhold til zioniststaten. I hvert fald er der så langt ikke tale om noget islamistisk oprør, hverken i Tunesien eller i Ægypten.

Det muslimske broderskab har været en halv illegal politisk opposition i Ægypten, men broderskabet har knap spillet nogen rolle i den første fase af oprøret. De har været nærmest påfaldende usynlige. Antagelig skyldes det indre splid og handlingslammelse, men også at ungdommens krav er sociale og politiske, i langt mindre grad religiøse. For øjeblikket er det ingen entydig politisk eller religiøs kraft, som spiller en ledende rolle i det ægyptiske oprør.

Hvilke politiske eller religiøse kræfter der efterhånden vil gøre sig gældende, står tilbage at se. Men hvis de følger eksemplet fra de tunesiske brødre i vest, så lover det godt for de ægyptiske arbejdere og ungdommen. Omvendt lover det særdeles dårligt for imperialismen og zionismen, der nu arbejder frenetisk for at genvinde kontrollen og frygter, at Gamal Nasser og den ægyptiske revolution fra 1952 skal hjem søge dem på ny.

Tunesien har fået sin folkelige enhedsfront og revolutionære vision

Af Klaus Riis

Den tunesiske folkerevolution har sat en hel region i brand

Den tunesiske revolution har antændt en eksplosion af forhåbninger og folkelig kamp langt over verden – og ikke kun den arabiske.

Den har fået desperate mennesker til at sætte ild til sig selv i en demonstration af fortvivlet protest mod elendigheden. Men den har først og fremmest mobiliseret de

fattige, arbejdsløse og sultende masser til at protestere i en stribe lande, som indtil 2011 er blevet betragtet som stabile allierede af USA og EU.

Regimerne er blevet rost og støttet af imperialistmagterne på trods af deres antidemokratiske karakter, den altomfattende politiske repression og den desperate fattigdom. Den tunesiske folkerevolution har skræmt imperialisterne, der frygter, at den breder sig, og at dens radikale karakter bevares og forstærkes.

Derfor taler ledende EU-politikere

selvkritisk om støtten til Ben Ali og taler som med én mund med den amerikanske udenrigsminister Clinton, som mener, at det er på tide med 'demokratiske reformer'.

Men folkemasserne er trætte af snak og løfter om demokrati, som man ikke bliver mæt af, og som ikke er alvorlig ment, så længe lakajregimerne kan holde de samme masser i ro.

Nu er titusinder gået på gaden i Ægypten, Algeriet, Jordan, Yemen og mange andre lande, hvor man ser noget, der kan ligne

en gentagelse af starten på den tunesiske revolution. Poliiti og sikkerhedsstyrker har mange steder slået hårdt ned på de demonstrerende. Alene i Ægypten er over tusind blevet fængslet de seneste dage.

I Tirana, Albanien, har sikkerhedspoliiti dræbt tre demonstranter i en stor folkemængde, som protesterede foran premierminister Sali Berishas bygning – mod valgsvindel, der bragte hans parti til magten.

I det socialistiske Albanien blev der aldrig løsnat skud mod folket. Heller ikke under den revisionistiske og kapitalistiske kontrarevolution i 1990-91.

Vi ser samtidig begyndelsen til, at imperialismens arsenal af teknikker til massekontrol, ud over de rent repressive, bliver pudset af. Under folkeligt pres kan løfter om reformer forvandle sig til 'frie og demokratiske valg', hvor evt. nye aktører kan blive opstillet til at videreføre imperialismens og den herskende klasses politik, mens udtjente lakajer udskiftes. Det kan være planen for en Mubarak, hvis familie allerede er flygtet fra Ægypten.

To veje for Tunesien og de arabiske masser

For 'frie valg' er ikke altid det samme som demokratiske valg. Efter Ben Alis flugt har den midlertidige regering – som blev indsat af den herskende klasse, efter ordlyden i diktaturets forfatning og med henblik på at fortsætte regimet uden Ben Ali – forsøgt at opretholde dette illegitime undertrykkelsesregimes legitimitet blandt andet ved at love 'frie valg' inden to måneder (senere udsat), med USA, EU og hele sættet af 'observatører' som demokratiets garanter ved et sådant stemmekøbsvalg med købte og betalte partier, politikere og medier.

De forbudte politiske partier – hvoraf tre er blevet legaliseret, mens Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti (PCOT) endnu ikke er erklæret legalt – ville få nogle uger til at gøre deres indtil nu illegale politik kendt, til at opbygge deres organisationer, og ingen penge til at føre valgkamp.

Det ville selvfølgelig være en gigantisk fordel for den legale opposition, der fandtes under Ben Ali, og som gladelig indtog ministerposter i overgangsregeringen, hvis nøgleposter blev besat af hans gamle

væbnere.

En sådan valgfarse skulle præsenteres for tuneserne og verden som 'frie, fair, demokratiske' og som kronen på værket for den tunesiske revolution – uden at noget som helst grundlæggende vil forandre sig, og uden at imperialismens indflydelse, ikke mindst den franske og den amerikanske, reelt bliver antastet.

Heldigvis findes der en anden vision, en anden linje, en anden vej for den tunesiske revolution. Fra den første dag modsatte de konsekvente repræsentanter for revolutionen sig den ny regering og en fortsættelse af Ben Ali-regimet uden Ben Ali. Titusinder har fortsat protesterne i Tunis og i resten af landet med krav om, at hans parti PCD fjernes fra regeringen og fra alle magtpositioner.

Styrkeprøven mellem den midlertidige regering og det gamle magtapparat på den ene side og den fortsatte folkerevolution på den anden er endnu ikke afsluttet.

Fronten af 14. januar og revolutionens program

Den 20. januar dannede revolutionens aktive organiserede partier, bevægelser og organisationer 'Fronten af 14. januar' – navngivet efter dagen for diktatorens fald. Denne front og dette enhedsinitiativ er historisk. Hermed kan den revolutionære bevægelse optræde samlet med et fælles program for udviklingen af den tunesiske revolution.

Det er udmøntet i de 14 punkter i frontens stiftelseserklæring, der tager sigte på at slå Ben Alis parti og alle de kontrarevolutionære kræfter, der er støttet af udlandet, og få dannet en overgangsregering udsprunget af revolutionen selv.

Det politiske, sociale og økonomiske program er antikapitalistisk og antiimperialistisk. Først og fremmest sigter fronten på at få valgt en grundlovgivende forsamling, der kan udarbejde en virkelig demokratisk forfatning, der garanterer alle grundlæggende politiske og sociale rettigheder.

Det er den mest vidtgående vision, der er set i den arabiske verden og på de fleste andre kontinenter i årtier.

Den revolutionære front opfordrer til fortsat støtte til den tunesiske revolution og lover selv støtte til den palæstinensiske befrielsesbevægelses og andre befrielsesbevægelses kamp.

Det er indlysende, at et sådant program vil blive bekæmpet med alle midler af imperialister, zionister og alle reaktionære kræfter, for det er et revolutionært program – ikke bare i den tunesiske arbejderklasse og det tunesiske folks, men i den internationale arbejderklassen og folkenes interesse.

De to veje for den tunesiske revolution: march på stedet uden virkelig forandring og tilpasning til imperialismen på den ene side; og en fortsættelse af folkerevolutionen for at sikre gennemførelsen af dens mål, som nu er blevet fast formuleret med grundlaget for Fronten af 14. januar, på den anden side.

For alle progressive mennesker må det stå indlysende klart, hvilken vej der skal følges og støttes.

PCOT: Et marxistisk-leninistisk parti, medlem af IKMLPO

Det er to af de vigtigste af de forbudte partier, der er blandt hovedkræfterne i den nye front: Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti (PCOT) og Det Patriotiske og Demokratiske Arbejderparti (PTPD). PCOT har spillet en vigtig rolle i hele folkerevolutionens forløb, har været forrest på barrikaderne og i spidsen ved alle nye udviklinger. Det har derigennem opnået en bred støtte og forankring hos tuneserne, der er opsat på revolution og på at føre den igennem til sejr.

Dets talsmand Hama Hammami, som blev forfulgt under hele Ben Ali-diktaturet, er en af revolutionens store helte. Nye medlemmer strømmer til partiet, som endnu ikke kan omstille sig helt til legale forhold.

PCOT har spillet en central rolle i skabelsen af Fronten af 14. januar og udarbejdelsen af dens program. Det har fulgt den linje, som blev fremlagt i udtalelsen ”For en grundlovgivende forsamling, der lægger grundlaget for en demokratisk republik”, som blev fremlagt dagen efter folkerevolutionens første sejr, diktatorens flugt.

PCOT er medlem af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer. Det er selvfølgelig ikke noget tilfælde, at det er et af de marxistisk-leninistiske, kommunistiske partier, der har stillet sig i spidsen for den jordrystende revolution i Tunesien.

Blandt andet fordi IKMLPO fastholder en strategi for revolution og socialisme og afviser de ’strategier’, opskrifter og recepter, som blev udviklet af revisionistiske partier og bevægelser fra midten af 50’erne i det 20. århundrede, ikke mindst de sovjetiske revisionister, og hvis indflydelse stadig gør sig gældende hos en lang række partier, som kalder sig kommunistiske – som KKE i Grækenland eller KP, KPId og DKP i Danmark.

Borgerskabet og deres medier har ikke overraskende underbetonet de revolutionære kommunisters rolle i den tunesiske opstand. Det samme gælder for de revisionistiske aviser og blade. I Danmark f. eks. Dagbladet Arbejderen, der dårligt har omtalt Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti og ikke har beskrevet dets rolle i revolutionen. Og slet ikke vil fortælle, at det er et antirevisionistisk parti og medlem af IKMLPO.

Trotskyistisk blindgyde

Den internationale trotskyisme, der har sin egen opskrift for den tunesiske revolution, har til gengæld travlt med at ’advare’ mod PCOT. Den såkaldte 4. Internationales WSWS (World Socialist Web Site) har 17. januar udsendt en erklæring med titlen ”*The mass uprising in Tunisia and the perspective of permanent revolution*”, som den søger spredt ikke mindst Tunesien og andre arabiske lande, hvor trotskyismens rod-

fæste er spinkelt. Her hedder det:

”Appeller om en såkaldt ’demokratisk revolution’ ... er en blindgyde. Det eneste farbare program for arbejderklassen og de undertrykte masser i Tunesien og hele Mahgreb og Mellemøsten er programmet fremlagt af den internationale komité for Den 4. Internationale for socialistisk revolution ...

Vi opfordrer alle dem, som søger at afslutte diktatur og udbytning i Tunesien og hele regionen, til at tage kampen op for at bygge sektioner af 4. Internationales internationale komité.”

Trotskyisternes anbefaling til de tunesiske revolutionære er altså at undgå ’en demokratisk revolution’ og stifte trotskyistiske partier og lave en socialistisk revolution i hele Mellemøsten – nu.

Det er logisk, at Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti (PCOT) svines til af WSWS. Den 15. januar skriver en Ann Talbot i artiklen ’*Tunesian President flees the country*’:

”Dette gør Hama Hammami, leder af det stadig illegale Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti (PCOT) til en potentiel nøglefigur. PCOT er et albansk-maoistisk parti allieret med Frankrigs Kommunistiske Arbejderparti (PCOF) og en stålsat beundrer af Stalins tyranni og af Enver Hoxhas. Han har også appelleret om en national enhedsregering ... Hammami er gentagne gange blevet arresteret og tortureret af regimet. Hans kone, sagføreren Radhia Nasraoui, og deres børn er konsekvent blevet chikaneret og forhørt. Hammami har været fremtrædende i de vestlige mediers dækning. New York Times har kaldt parret for oppositionsfolk. Deres deltagelse i enhver national samlingsregering ville blive benyttet til at give den falske akkreditiver som et brud med det gamle regime.”

PCOT og Hama Hammamis politik var som nu bekendt en helt anden end den trotskyistiske antydning af vilje til forræderi: Nemlig den konsekvent at jage Ben Ali-regimet på porten og ikke søge deltagelse i regimets ’samlingsregering’. De trotskyistiske skemaer om ’permanent revolution’ og deres afstandtagen fra at føre den demokratiske folkerevolution videre, som Fronten af 14. januar har angivet, fører dem ind i en lidet positiv rolle som løgnere og splittelsesmagere.

Viser vej for nye revolutioner

Nogle vil måske synes, at ovenstående fyldige fremstilling af opportunistiske og trotskyistiske synspunkter er at gøre for meget ud af dem. Det er det ikke. Det er forskellen mellem mulig sejr og sikkert nederlag i den tunesiske folkerevolution.

Der er ingen garanti for revolutionens sejr, for imperialismens og reaktionens kræfter er mægtige, og de er blevet udfordret af den. Men Fronten af 14. januar og PCOT går den helt rigtige vej. Og de – ikke 4. internationales frustrerede snak – viser vej for nye demokratiske og antiimperialistiske folkerevolutioner i de arabiske lande. Og ikke kun der.

Den bedste støtte, den tunesiske revolution kan få, er simpelthen, at den breder sig. At den bliver opgørets time for de magthavere, der i de sidste 20-30 år har undertrykt de arabiske folk, mens de har suget deres blod, sved og rigdomme med vestlige våben og velsignelser.

I Tunesien var der et lille, men stærkt marxistisk-leninistisk parti, som kunne give folkerevolutionen retning og vise vej. I mange andre lande eksisterer endnu ikke partier eller organisationer på marxistisk-leninistisk grundlag, selvom der i nogle lande findes revisionistiske partier, som kalder sig marxist-leninister. Netop i revolutionstider er der mere end nogensinde brug for et stærkt kommunistisk fortrosparti – for at bruge et gammelt leninistisk udtryk, der dækker over et parti, der evner at gå i spidsen for revolutionen og få arbejderne og de brede masser med sig.

Det betyder også at tage initiativ til at indgå alliancer og forene alle progressive kræfter, at skabe den bredest mulige enhedsfront på et kampgrundlag, der er i overensstemmelse med revolutionens opgaver netop i den pågældende periode – som i Tunesien, hvor den demokratiske og antiimperialistiske revolution er undervejs, og hvor socialismen vil være målet for næste etape, hvis den sejrer og stabiliserer sig.

Det tunesiske revolutionsprogram vil stå som en vigtig vejledning i de kommende kampe, som vil ryste Mellemøsten og en hel verden. Det tunesiske folk har allerede vist, at revolutionernes tid ikke er forbi. Imperialisterne og de reaktionære magthavere har grund til at skælve.

„Der blæser en frisk vind“

Samtale med en repræsentant for PCOT

Den tyske marxistisk-leninistiske netavis Arbeit-Zukunft har haft en samtale med et medlem af PCOT

Forleden dag mødtes vi med en kammerat fra Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti, PCOT, der fortalte om udviklingen i sit land. Vi gengiver her hans beretning i uddrag:

Vi lever i et historisk øjeblik, såvel for vort parti, for Tunesien og for hele regionen.

I Tunesien rådede der en bemærkelsesværdig situation. Det så ud, som var der fred. Ben Ali og hans regime gjaldt internationalt som et forbillede for stabilitet og udvikling. Udefra så man næsten intet.

Men den nuværende proces startede allerede for godt tre år siden med opstanden på Gafsa. Dengang protesterede arbejderne på fosfatanlægget i Gafsa imod udplyndringen af råstoffer. Her blev jordens rigdomme hentet op af jorden, men kun et lille mindretal berigede sig på det, mens folket ingenting fik ud af det. Oveni blev miljøet ødelagt. Hele Gafsas befolkning støttede strejken dengang. Vores parti var til stede og udvidede opstanden, bar den til andre byer. Sådan kom det også til opstande andre steder. Denne spontane bevægelse tvang dengang Ben Ali til delvise indrømmelser.

Der var også en bevægelse af småbønder, som var ekstremt forgældede. Bankerne ville tage jorden fra dem. Modstanden imod dette var massiv.

Da så den 26 år gamle universitetsstuderende Mohamed Bouazizi i Sidi Bouzid satte ild til sig selv, udkrystalliseredes alle problemer deri, alle modsætningerne og folkets følelser. Det var en gnist, der som en brand hurtigt spredte sig over hele landet.

En årsag til denne eksplosionsagtige udvikling var den uhørt høje arbejdsløshed, ikke mindst blandt ungdommen. En anden grund var Ben Ali-klikens uforskammet frække korrupsion og berigelse af sig selv. I et opråb har vi bl.a. sagt: *Arbejde er en ret! Væk med røverbanden!*

Ben Ali-klanen holdt hele landets øko-

nomi i sin hånd. Målet var mere end fuldt.

Regimet reagerede omgående og skarpt. Man ville forhindre en opstand som den for tre år siden. Men folket var nu mere end nogensinde beslutsomt og havde rejst sig. Deri har fagforbundet UGGT spillet en betydelig rolle, skønt det endnu ved det seneste valg støttede Ben Ali. Men i UGGT var der i mellemtiden dannet en bred alliance på initiativ af vore kammerater, som klarede at få fagforbundet til at støtte befolkningens krav. Derigennem blev den nuværende opstand udbredt til hele Tunesien.

Af betydning var også, at mange sagførere og jurister har organiseret sig mod Ben Ali. De har allerede i længere tid været uafhængig progressiv kraft i landet.

I begyndelsen af januar havde kampene bredt sig til hele landet, endog til Tunis. Dette var nyt. Tidligere var alt kontrolleret og overvåget. Det fungerede nu ikke mere. Vi indførte i bevægelsen parolerne: *„Væk med Ben Ali“* og *„Ben Ali = Diktatur“*. Folks bevidsthed udviklede sig. De erkendte: Vi har intet at miste, vi må kæmpe.

Regimet reagerede med terror. Politiet myrdede mange mennesker. Men det kunne ikke længere stoppe bevægelsen. Tværtimod – det opildnede den yderligere.

Den 14. januar blev Ben Ali så smidt ud af befolkningen. Tusinder omringede

indenrigsministeriet. I dag siger vi: *„Diktatoren er væk, men diktaturet er der stadig“*. Og indtil nu har der været daglige demonstrationer.

Ben Ali forsøgte sig med alt for at forhindre sit fald. Han afgav løfter, tilbød reformer og påstod sønderknust, at han havde fået forkert rådgivning. Men folket troede ikke mere på ham. Det er også årsagen til, at den nuværende (midlertidige) regering er i vanskeligheder og ikke bliver heller ikke troet. De præsenterede sig som en 'national samlingsregering'. Derefter blev tre ministre fra UGGT specielt udnævnt. Men de fleste ministre stammer fra RCD, Ben Alis parti. Befolkningen protesterede, og derfor måtte fagforbundet UGGT efter en heftig kamp i basis trække deres tre ministre tilbage. Nu har generalsekretæren i UGGT endog forlangt, at regeringen træder tilbage.

Kravet om RCD's opløsning er allerede i praksis gennemført af folket. Der findes ingen partikontorer mere. Det skete uden plyndringer. Skiltene bliver simpelthen taget ned og kontorerne lukket. I mange byer findes der allerede en Revolutionsplads eller Revolutionsgade eller en Mohamed Bouazizi-Plads, efter den 26-årige, der brændte sig selv.

Folkets bevægelse har skabt et bredt spillerum.

Vores parti, PCOT, har været udsat for mange slag under årene med diktatur. Mange kammerater blev fængslet og tortureret. To kammerater blev først for et par dage siden befriet fra fængslet. På trods af det har partiet spillet en betydelig rolle på gaderne, i kampene. Det har hele tiden været forrest. Og det har hele tiden kæmpet for bevægelsens enhed.

Ben Ali lovede i starten 300.000 arbejdspladser. Vi svarede med det samme igen og slog fast, at det havde han allerede lovet flere gange og aldrig holdt løftet, at han er en løgner. Sammen med islamisterne og et lille parti var vi de eneste politiske kræfter, der krævede Ben Alis afgang.

I bevægelsen har vi ikke optrådt radikalt og maksimalistisk, men har fremmet og understøttet folkets bevægelse og konsekvent grebet dens krav. Derigennem har vi over hele landet vundet opbakning

og støtte.

Nu kommer mange strømmende til os. For eksempel sympatisører, der under trykket og terroren fra Ben Ali-regimet havde trukket sig tilbage. Vi står nu over for et nyt problem: Hvordan vi skal organisere alle de mennesker?

I mellemtiden er tre partier blevet legaliseret. Vi er endnu ikke blevet det. Men vi fører samtaler om det. Vi kan i så fald arbejde bedre i offentligheden.

For ganske nylig blev "Fronten af 14. januar" dannet, hvor PCOT arbejder sammen med andre kræfter. Denne front anerkender ikke den nuværende regering som legitim. Den ønsker et reelt brud med systemet. Det er klart, at vi ikke blot kan sige "Nej". Vi må nu også samtidig sige, hvad der nu bør ske, hvordan vort land skal se ud, hvilken forfatning det i fremtiden skal have. Kravene om et nyt system, om en ny forfatning, om de gamle institutioners omstyrning, har vi allerede tidligere fremsat. Men nu er kravet om en ny forfatning aktuelt. Vi kræver derfor indkaldelse af en grundlovgivende forsamling og udarbejdelsen af en ny forfatning i overensstemmelse med folkets behov.

Der eksisterer også andre alliancer og bevægelser. Vi sætter derfor vore kræfter ind på at samle hele bevægelsen og folket for at fælde det nuværende regime. Styrken til det får vi fra den enorme støtte fra folket.

Ben Alis terror har frem for alt støttet sig på politiet. Hæren har holdt sig tilbage – også nu her under opstandene. Den har derfor et bedre rygte i befolkningen. Systemet forsøger nu at udnytte dette til at fremstille hæren som "neutral kraft". For folket er det også kommet til at stå klart, at Ben Ali kun har kunnet holde sig ved magten i kraft af støtten fra EU, og i særdeleshed fra Frankrig og Tyskland. Det vil man ikke så hurtigt glemme.

Efter vores mening må alle kræfter, der har kæmpet mod Ben Ali, være med i en ny regering. Hertil hører også det islamiske parti. De var ofre for Ben Ali og bliver i befolkningen set som sådan. Vi har allerede i et stykke tid ført samtaler med dem. Herunder har vi gjort det klart, at vi ikke snakker om religion, om tro og ikke-tro, men derimod om folkets krav. Hvilke rettigheder har kvinderne? Hvad behøver arbejderne? Hvad har ungdom-

men brug for?

Vi har tydeligt sagt, at vi vil måle enhver på, hvordan de konkret forholder sig til disse spørgsmål. Ligeledes har vi gjort det klart, at en ny forfatning skal adskille stat og religion. Religion skal være en privatsag. Vi har rejst spørgsmålet på en sådan måde, at islamisterne har måttet samtykke. Reformisterne forsøger nu at male truslen fra islamisterne på væggen for på den måde at redde det gamle regime. Det er ren og skær propaganda. I den virkelige folkebevægelse har islamisterne næsten ingen betydning. Bevægelsen blev båret frem af folk selv, af fagforeningen UGGT og af os.

For at drive processen fremad og for at sikre resultaterne er der mange steder dannet folkekomiteer til forsvar af fremskridtene og for at forhindre plyndringer og terror fra Ben Alis bander. Vi anstrenger os for at bringe disse komiteer op på et højere niveau, for at give dem flere rettigheder og mere magt og for til at udvikle mere vidtrækkende krav.

Søndag den 23. januar 2011

For en grundlovgivende forsamling, der lægger grundstenen til en demokratisk republik

Udtalelse fra Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti PCOT

I går aftes opnåede det tunesiske folk en stor sejr imod dets undertrykker, idet han flygtede fra Tunesien for at finde beskyttelse i udlandet, og forfatningsrådet, der er et af de organer konstrueret af Ben Ali, erklærede i dag, at Fouad Mebazaa, tidligere formand for parlamentet, har fået overdraget præsidentposten midlertidigt, i løbet af 45-60 dage.

Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti hilser denne strålende sejr som folket har opnået takket være dets beslutsomhed og historisk modstand, dets ofre og martyrernes blod.

PCOT mener at:

1. Den succes, som vi indtil videre har opnået, er kun halvvejen, og anden halvdel består i at opnå den ønskede demokratiske forandring og sørge for, at den bliver ført ud i livet.
2. Demokratisk forandring kan ikke udspringe fra de samme partier,

Hama Hammami, talsmand for PCOT, fremsætter dagen efter den styrtede præsident Ben Alis flugt appellen om at gøre en ende på regimets levn og skabe en demokratisk republik i Tunesien.

figurer, institutioner, apparater og lovgrundlag, der opretholdt diktaturet og fratog folket dets grundlæggende rettigheder i mere end et halvt århundrede, heraf 23 år under Ben Ali.

3. Den midlertidige præsident

Fouad Mebazaa tilhører Ben Alis klike. Han er præsident i et håndplukket organ, der på ingen måde repræsenterer folket, og planen om at holde valg om 50-60 dage har ingen anden hensigt end at sikre fortsættelsen af det diktatoriske regime

via en af dets tidligere ledere.

4. Det farligste, der kan ske, er, at det tunesiske folk bliver frarøvet sejren, at folkets legitime ambition om frihed og et værdigt liv bliver fravristet det via en videreførelse af Ben Ali-regimet uden Ben Ali, pakket ind i en ny, demokratisk facade, uden hensyn til folkets ofre.

5. Demokratisk forandring, med alle de politiske, økonomiske, sociale og kulturelle dimensioner, som det indebærer, kræver, at der bliver sat et definitivt punktum for det undertrykkende regime ved aktive skridt for at danne en provisorisk regering eller et andet organ med udøvende magt, som påtager sig den opgave at organisere frie valg til en grundlovgivende forsamling, der kan lægge fundamentet for en virkelig demokratisk republik, hvor folket nyder frihed, social lighed og national værdighed.

6. Opgaven med at afgøre Tunesiens fremtid tilkommer alle de kræfter, som har spillet en vigtig og afgørende rolle i at vælte diktatoren, hvad enten det

er politiske organisationer, fagforeninger, menneskerettighedsgrupper eller kulturelle organisationer, organiserede eller uorganiserede såvel som folk i almindelighed. Intet parti eller institution kan tage deres plads, når det handler om forhandling eller kommunikation med myndighederne.

7. Det er bydende nødvendigt, at de demokratiske kræfter danner et nationalt og samlet organ til at føre den demokratiske forandring ud i livet. Et sådant organ må have til opgave at forsvare det oprørske tunesiske folk og føre forhandlinger med autoriteterne, så sidstnævnte overlader magten til folket på fredelig vis.

8. Alle landets demokratiske kræfter må forene sig i organisationer, komiteer eller lokale råd, regionale råd og brancheråd til organiseringen af den folkelige bevægelse med henblik på at frustrere de reaktionære kræfters manøvrer og sætte en stopper for plyndring og hærværk, der udføres af hemmelige grupper, som ønsker at sprede frygt blandt

indbyggerne, true deres sikkerhed og skræmme dem fra demokratisk forandring, og som vil tvinge folket til at give efter for undertrykkelsesapparatet.

9. De væbnede styrker, som for størstedelen består af folkets sønner og døtre, anmodes om at opretholde sikkerheden for folket og fædrelandet, og om at respektere folkets valg og ønsker om frihed, værdighed og social retfærdighed, hvilket kræver, at undtagelsestilstanden ophæves så hurtigt som mulig, således at den ikke bliver en undskyldning, der forhindrer det tunesiske folk i at fortsætte sin kamp og opnå sine mål.

**For en provisorisk regering!
For en grundlovgivende forsamling!
For en demokratisk republik!**

Hamma Hammami
**Tunesiens Kommunistiske
Arbejderparti**

Tunesien den 15. januar 2011

Tunesien:

Stiftelseserklæring for Fronten af 14. januar

Vi bekræfter vores hengivenhed over for vort folks revolution, som har kæmpet for sin ret til frihed og national værdighed og ydet store ofre, heriblandt snesevis af martyrer og tusinder af sårede og fængslede, og har derfor med henblik på at fuldføre sejren over indre og ydre fjender og for at imødegå ethvert forsøg på at knuse frugterne af disse ofre dannet 'Fronten af 14. januar' som en politisk ramme, som vil vie sig til fremme af vort folks revolution for at opnå dens mål og imødegå de kontrarevolutionære kræfter. Fronten består af nationale demokratiske og progressive partier, kræfter og organisationer.

Denne fronts påtrængende opgaver er:

1. At bringe den nuværende Ghannouchi-regering til fald, såvel som enhver regering, som støtter sig på det gamle regimes attributter og anti-folkelige politik, og som tjener den afsatte præsidents interesser.

2. At opløse RCD [*Ben Alis regeringsparti: Den Konstitutionelle Demokratiske Union, indtil for få dage siden medlem af den socialdemokratiske inter-*

nationale, o.a.] og beslægtede dets kontorer, dets ejendom og finansielle midler og fonde, da de tilhører folket.

3. At danne en overgangsregering, som nyder tillid blandt folket, blandt de militante progressive politiske, sociale og faglige kræfter og i ungdommen.

4. At opløse Repræsentanternes Hus og Senatet, alle de eksisterende kunstige organer, tillige den øverste domstol; at demontere det gamle regimes politiske strukturer; og forberede valg af en grund-

lovgivende forsamling inden for højst et år, der skal formulere en ny, demokratisk forfatning og grundlægge et nyt juridisk system, som kan danne rammen om det offentlige liv, og som garanterer folkets politiske, økonomiske og kulturelle rettigheder.

5. At opløse det politiske politi og fastlægge en ny sikkerhedspolitik, som er baseret på respekt for menneskerettighederne og retsstaten,

6. At stille alle dem for retten, som er skyldige i at stjæle folkets penge, alle, som har begået forbrydelser mod folket såsom repression, fængsling, tortur og ydmygelse, hvad enten som beslutningstagere eller i udførelsen, og endelig alle, som er skyldige i korrupsion og underslæb med offentlige midler.

7. At ekspropriere den tidligere herskende familie, deres nære forbindelser og medarbejdere, og alle embedsmænd, som benyttede deres stillinger til at blive rige på folkets bekostning.

8. At skabe job til de arbejdsløse, at tage øjeblikkelige skridt til at give arbejdsløshedsunderstøttelse og sikre større social sikkerhed og sundhedsydelse; og

forbedre de arbejdsløses købekraft.

9. At opbygge en nationaløkonomi i folkets tjeneste, hvor de vitale og strategiske sektorer er under statens opsyn; at gennationalisere de institutioner, som er blevet privatiserede; og formulere en økonomisk og social politik, som bryder med den liberale kapitalistiske fremgangsmåde.

10. At garantere de fælles og individuelle fri- og rettigheder, især ytringsfriheden, forsamlingsfriheden, presse, informations- og tankefriheden; og befri fanger og bekendtgøre en lov om amnesti.

11. Fronten hilser støtten fra den arabiske verdens folkemasser og progressive kræfter og fra hele verden til revolutionen i Tunesien og opfordrer dem til at fortsætte deres støtte på enhver tænkelig måde.

12. At yde modstand mod normalisering med den zionistiske entitet, og at virke for dens afstraffelse; og at yde støtte til de nationale befrielsesbevægelser i den arabiske verden og i hele verden.

13. Fronten anråber alle de folkelige masser og de nationale og progressive kræfter om at fortsætte mobiliseringen og kampen i alle former for legitim protest, især på gaderne, indtil de ønskede mål er opnået.

14. Fronten hilser alle komiteerne, sammenslutningerne og alle former for folkelig selvorganisering og opfordrer dem til at udvide deres indflydelsessfære til alle det offentlige livs anliggender og diverse aspekter af dagliglivet.

Ære til opstandens martyrer! – Sejr til vort folks revolutionære masser!

Tunesien d. 20. januar 2011

Forbundet af Fagligt Venstre

Den nasseristiske fagbevægelse

Bevægelsen af demokratiske nationalister (Al-Watad)

Den baasistiske strømning

Uafhængigt Venstre

Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti (PCOT)

Det Patriotiske og Demokratiske Arbejderparti (PTPD)

Hilsen til de tunesiske arbejdende og til Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti PCOT

Folkets og den tunesiske ungdoms opstand, som nu har varet i mange uger, har rystet Ben Alis diktatur. Diktatorens flugt er det tunesiske folks første sejr. Arbejdernes og de unges oprør og sejr udgør et vigtigt eksempel, en rig og værdifuld erfaring for verdens øvrige folk.

Endnu engang er det bevist, at selv regimer, som er funderet på politiets undertrykkelsesapparat, der giver indtryk af at være umulige at ødelægge, ikke magter at holde stand, når de konfronteres med folkets og dets ungdoms styrke og vilje til modstand.

Ben Alis fald og hans flugt med hele hans menageri, afslutningen på deres privilegier, ødelæggelsen af det magthavende parti (RCD) i praksis, som i årtier har regeret jeres land med jernhånd, den allerede gennemførte løsladelse af en del af de politiske fanger og indførelsen af demokratiske rettigheder som presse-, forsamlings- og ytringsfrihed er meget betydelige fremskridt. Det er udviklinger, hvis virkeliggørelse i jeres land var umulige at forestille sig indtil for nogle få dage siden.

Det tunesiske folk kan imidlertid komme endnu længere ad denne vej. I

kan konsolidere denne sejr med nye skridt: Dannelsen af en provisorisk demokratisk regering; organisering af frie valg til en grundlovgivende forsamling; udarbejdelse af en ny forfatning og lovgrundlaget for et nyt og demokratisk samfund; gennemførelse af konkrete økonomiske tiltag til gavn for de arbejdende, ikke mindst øjeblikkelig understøttelse til de arbejdsløse; arrestation og retsforfølgelse af de ansvarlige for overgrebene mod demonstranterne, faglige og politiske aktivister; anerkendelse af alle de politiske partier; demontering af det gamle regimes symboler og institutioner, osv.

Det tunesiske folk kan føre kampen igennem til den demokratiske revolutions sejr.

Det er de øjeblikkelige opgaver, som vort broderparti Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti, har formuleret, og på hvilket grundlag det organiserer kampen for deres gennemførelse.

Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer erklærer:

– Vi udtrykker endnu engang vores ubetingede støtte til den revolutionære proces og vi hilser den retfærdige og legitime opstand, ligesom vi hilser det tunesiske folks sejr.

– Vi retter vores lykønskninger til alle medlemmer og ledelsen i Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti (PCOT) for den afgørende rolle, som de spiller i spidsen for folkets kamp for frihed, demokrati og social retfærdighed. Vi ønsker jer fuldstændig succes.

Leve det tunesiske folks opstand og sejr!

Leve arbejdernes og folkenes internationale solidaritet!

23. januar 2011

Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer

En ny verdensorden

Fotoserie: Kvinderne i den ægyptiske opstand ~ Af Women of Egypt

Fra sin fødsel har 2011 vist sig at være et år, hvor kvantitet bliver til kvalitet. Et år, hvor krisens byrder er blevet for tunge for folkenes skuldre, og resultatet er blevet det eneste mulige – oprør og revolution.

Det første led i kæden der sprang, var Tunesien. Et officielt mønsterland for regionen, der eksploderede, da en ung mand i afmagt og frustration brændte sig selv ihjel. Vigtige skridt på vejen mod en bedre fremtid for tuneserne er allerede taget. Den korrupte præsident Ben Ali er smidt på porten, men endnu vigtigere er der skabt en fælles politisk platform for at bryde med mange års undertrykkelse og skabe et frit og demokratisk Tunesien. To vigtige træk i platformen er: et fuldstændigt opgør med den eksisterende stat – ikke blot den siddende regering. Og at skabe job og sikre arbejdsløshedsunderstøttelse.

Det tunesiske folk har vist vejen, og i hele regionen har der været demonstrationer, gadekampe og oprør. Centralt er kampen i Egypten, men også i Algeriet, Jordan og Yemen er vreden over prisstigninger, korruption og manglende rettigheder kommet til udtryk. Beskeden fra de arabiske folk er ikke til at tage fejl: Nutiden er uacceptabel – vi skaber selv en bedre fremtid. For mange ellers progressive 'vesterlændinge' vil det givet være en svær kamel at sluge, at det ikke er os, der 'redder' dem, men dem, der ender med at 'redde' os. Lidt ligesom med modstandskampene i Irak og Afghanistan, hvis sag er retfærdig, men hvis

Indspark fra DKU

tro er forkert. Med lidt held bliver 2011 starten på slutningen for den udbredte ide om, at den vestlige verden er "lidt bedre end andre gode verdener".

At følge med i opstandene er både opløftende og trist. Trist, fordi tusinder er blevet såret og mange dør. At se

folk blive kørt ned af politibiler eller gennemtæsket med stave, at vide, folk bliver skudt. Det er trist og sørgeligt. Samtidig er det opløftende og inspirerende at opleve folkets krav rejse sig med en magt og vilje, der er uimodståelig. Det bekræfter den tro og det håb – der kan virke langt væk i mørke vinter-Danmark – at folkets skæbne er i folkets hænder.

En kommentator på Al-Jazeera snakkede om, at frygtens magt, der i mange år har holdt egypterne nede, er brudt. Når man ser billeder dernedefra, er det helt sikkert ikke frygt, men vilje til at vinde, der skinner igennem.

Hvordan udfaldet af opstandene bliver, er umuligt at vide nu. Den tunesiske kamp er den politisk mest fremskredne, men udviklingen kan gå meget hurtigt. I Egypten er der uden tvivl intense forhandlinger mellem flere parter for at skabe den politiske samling og ledelse, der vil kunne smide Mubarak på porten og overtage ledelsen af landet.

Uanset hvad så er det tegn på, at en ny verdensorden er på vej, en verden, hvor USA's globale dominans vil smuldre. Hver eneste af de regimer, der er ved at falde, er amerikanske lydregimer, der har solgt deres land for militært isenkram og gode venner i Washington. Lykkes det at erstatte de undertrykkende regimer med reelt demokratiske styre under folkets kontrol, vil det være et nederlag for den amerikanske imperialisme.

SiØ

Faglig modstand samles: Stop Løkkes efterløns- og pensionsangreb

Fra starten er VK's seneste pensionsangreb blevet mødt med modstand. Alt tyder på et valg, som ser ud til at blive det første i årtier, hvor den økonomiske ulighed kommer til at spille en væsentlig rolle. LO's konference i Odense 2. februar kunne blive et startskud til markant faglig modstand

Løkke Rasmussen annoncerede VK's efterlønsreform i nytårstalen og har nu fremlagt den i konkret form, hvilket kun har øget protesterne.

Som forventet indeholder den et solidt angreb på såvel efterløn som folkepension. Alle, som var under 57 år ved udgangen af 2010, vil få forringet såvel efterløn som pension. Efterlønsperioden nedtrappes gradvis, så hvis man er under 45 år, er der ingen efterløn. Pensionsalderen for samme gruppe varierer alt efter alder fra 68 til omkring 73 år. Er man fyldt 45, kan man som 67-årig trække sig tilbage med et års efterløn, hvorefter man kan vælge pension i en alder af 68.

Reformen indeholder forslaget om indførelse af en "seniorførtidspension" som et angiveligt nyt og positivt element i det nedbarberede pensionssystem.

Statsministeren har med denne forsøgt at manipulere debatten med udsagn om, at seniorførtidspensionen kombineret med den resterende efterløn vil betyde en forbedring. Alene det faktum, at seniorførtidspensionen vil være en ordning, man kan søge om – i modsætning til efterlønnen, som er et krav – skyder dette udsagn ned.

Plan tyve-tyve

Reelt set er reformen en "opsigelse" af Velfærdsforliget i 2006, som Socialdemokraterne lagde stemmer til, og som allerede har gennemført alvorlige forringelser af efterløn og pension, som modstanden også er stor imod. Det er et

straffespark for den parlamentariske opposition at betragte forliget som værende ophævet, men det har S-SF ikke ønsket.

En kommende regeringskoalition bestående af netop S & SF med støtte fra De Radikale er da også grundlæggende enige med den nuværende regering i, at landets økonomi skal klares ved at skrue op for arbejdspresset. Enigheden rummer også en gensidig forståelse af, at hver bloks forslag i sig selv er utilstrækkeligt, så de erklærer indbyrdes, at modpartens forslag er "spændende".

Mens dette hundeslagsmål om metoden til at nedslide arbejdskraften kører for åben skærm, har Løkke Rasmussen bebudet, at regeringen til marts eller april vil fremlægge sin samlede økonomiske plan for årene frem til 2020, som han har døbt "Plan tyve-tyve". Det lyder som en fælles karakteristik af blå og 'rød' blok.

Timing'en tager givetvis hensyn til at give De Konservative mulighed for at slikke deres sår efter personsagerne og profilering af en ny formand. Venstre har brug for et stærkere Konservativt Folkeparti inden et valg.

Valgtema: Ulighed

Alt tyder på, at Løkke med sin efterlønsreform har lagt sig fast på sit valgtema, og i hvert fald har han malet sig op i et hjørne, hvor der ikke er nogen

vej ud.

Temaet og debatten siden regeringslederens nytårstale har sat fokus på nogle af ulighederne i "Familien Danmark". Omfanget af nedslidningen af arbejdskraften frem til det fyldte 60. år er tydeligt blevet afdækket ligesom det faktum, at nedslidningen rammer skævt, i den forstand at ufaglærte og håndværkere slides betydeligt mere og før ned end for eksempel akademikere og funktionærer.

Den sociale skævhed er blevet sat på landkortet, hvilket i den kommende valgkamp vil få en betydelig større tyngde end de foregående mange år, for ikke at sige et par årtier. Hvilket ikke er så mærkeligt et stykke inde i en barsk og stadig mere mærkbar økonomisk krise for husholdningerne.

Denne vinkel bliver understøttet af, at den etablerede fagbevægelse for første gang i lige så mange år er rykket tæt sammen i modstanden mod VKO-blokken.

LO's holdning

LO har med den nye formand Harald Børsting markeret sig tydeligere ved optakten til dette valg. LO tager helt klart parti for S-SF's "løsning" med en arbejdstimes forøgelse om ugen, men som noget nyt distancerer de sig til Løkkes efterlønsreform:

- *Reformen har voldsomme og mærkbare konsekvenser for de LO-lønmodtagere, der allerede har planlagt at forlade arbejdsmarkedet efter et langt og hårdt arbejdsliv, siger Harald Børsting.*

Han underbygger det sådan:

- *Indtil i dag kunne en 53-årig jord- og betonarbejder trække sig tilbage fra arbejdsmarkedet om syv år. Nu skal han arbejde fire år mere. En 54-årig sosu-assistent skal nu blive tre år mere på arbejdsmarkedet.*

Forslaget om seniorførtidspension betegnes af LO som en lappeløsning, der tilsidesætter efterlønsmodtagernes retskrav til efterløn.

LO-Ungdom skærper retorikken. Konsulent Morten Skov Christiansen betragter reformen som en krigserklæring mod den danske ungdom:

- Jeg har lige været ude på en teknisk skole. Eleverne kan ikke overskue udsigten til at arbejde, til de er 70 eller 72 år. De skal alle arbejde i fag med stor fysisk nedslidning og tilhører derfor den gruppe, der kan få brug for efterløn.

- Vi har en arbejdsløshed, der er lige så høj som i 1970'erne, og 200.000 unge får ikke en uddannelse efter folkeskolen. En ny analyse fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd viser, at antallet af langtidsledige mellem 25 og 29 år er firedoblet på to år.

Stormødet 2. februar: Et startskud?

LO har indkaldt til et stormøde onsdag den 2. februar i Odense, hvor langt over tusinde tillidsfolk og fagligt aktive ventes at deltage. Det støttes også af forskellige mere fagligt synlige organisationer, herunder også Fagligt Ansvar, Byggefagenes Samvirke og OK-Initiativet.

- Jeg håber, det bliver startskuddet til en omfattende bevægelse imod regeringens overgreb mod efterlønnen og den omfordelingspolitik, det er udtryk for. Efterlønsindgrebet er ikke kun et overgreb mod de ældre, men alle lønmodtageres velfærd. Der et klart forsøg på at øge arbejdsudbuddet og dermed presse lønningerne, siger Anders Olesen, formand for Byggefagenes Samvirke, til Modkraft.

Anders Olesen lægger også luft til S-SF's arbejdstidsforølgelse:

- En forlængelse af arbejdstiden er absurd i en situation, hvor der er 200.000 registrerede arbejdsløse og 800.000 mennesker helt uden for arbejdsmarkedet. Og en systematisk beskæftigelsesindsats og offensiv mod arbejdsulykker vil kunne overflødiggøre forslaget om længere arbejdstid helt, siger han.

Ikke desto mindre er det et stort spørgsmål, om LO vil stille sig i spidsen for en egentlig massemobilisering og bringe protesten ud på gaderne for at fremtvinge et valg, eller om man vil nøjes med annoncekampagner og lignende.

For en aktiv protest kan også finde på at afvise S-SF's plan om merarbejde og pege på en tredje vej for de arbejdende: hverken forringelser eller højere arbejdstid, men at tvinge de rige til at betale.

FJ

Misbrug

Vivian og jeg var kommet til børnefødselsdag med varm chokolade, boller med flag i og lagkage. Fire sprudlende nevøer og niecer i alderen snart tre til otte (fødselaren) år lagde både farve og lyd til arrangementet. De to sæt fætre og kusiner fungerer så godt sammen, at de indbyrdes finder de voksne kedsommelige. Der er ikke spist mange boller, inden børneværelserne indtages, og der leges i min verden eksemplarisk stille.

Imens overlades forældreparret, to sæt bedsteforældre, to sæt svogre og svigerinder samt en yderligere svoger og en voksen fætter. Inden dette går hen og bliver til en Pisa-test, kan det oplyses, at det i alt giver 12 voksne, som ud over de fire børnefødselsdage jo også ser hinanden ved en del af højtiderne samt andre lejligheder.

Vi er efterhånden kommet "lidt ind under huden" på hinanden, hvilket også gælder vores syn på livet, døden, kærligheden og ikke mindst politik. Det med meninger og politiske holdninger fungerer såmænd afslappet i gensidig respekt for vores forskellige indgange til tilværelsen – i hovedsagen i hvert fald.

Ved denne lejlighed følte faderen til fødselsdagsbarnet sig måske berettiget til at vise flaget lidt for tydeligt. Torkild er ejer af en tøjbutik – på omkring 15. år – som i øvrigt løber ganske fornuftigt rundt. Sådanne ejerskaber giver altid nogle gråzoner, hvor indkøb til firmaet også kan have en hel del private funktionsgoder. Med en bare rimelig revisor vil disse forbrugsgoder skatte-teknisk afskrives på firmakontoen. Dette betjener Torkild med familie sig også af. Det er åbenlyst, at det ikke er alt, der udstilles, men noget har de lagt for dagen. Torkilds kone er pædagog og dermed kommunalt ansat.

Torkild kunne da heller ikke dy sig, da snakken faldt på henholdsvis blå og rød bloks kriseløsningsmodeller, der begge som bekendt tager afsæt i, at vi skal arbejde i længere tid:

- Det kan jo ikke være et problem for de kommunalt ansatte.

Bemærkningen var dels en såkaldt almindelig munter og "uskyldig" kommentar – og dels en drillepind til sin kone, som straks besvarede "morsomheden" med en albue i siden til hendes mand.

Vivian og jeg valgte at holde lav profil. Da vi senere udvekslede indtryk fra sammenkomsten, havde vi i situationen pudsigt nok begge fået den tanke, at det er påfaldende, hvordan små- eller storborgere, der nasser på skattesystemet eller aktiebørsen, har travlt med at pege fingre ad andre. Torkild ville have godt af at prøve at tørre r... på små eller ældre en hel dag.

Senere på eftermiddagen spurgte han høfligt og med oprigtig nysgerrighed, hvor min situation som arbejdsløs udviklede sig. Jeg redegjorde for, at ser lidt dystert ud, når man er på vej til de 58 år:

- På den anden side gider jeg heller ikke rende omkring med dårlig samvittighed, for der eksisterer ikke en branche endsige arbejdsplads, hvor de råber op om mangel på arbejdskraft.

Jeg kunne godt se, at min attitude ikke rigtig faldt i hans smag, men hans kone var hurtigere:

- Næh, tværtimod! Hun er jo i en branche, hvor de i årtier har mærket nedskæringerne, og han vidste det. Torkild var ikke begejstret over situationen, så han forsøgte at finde en sprække:

- Men der er vel mange, der misbruger systemet, forsøgte han sig med tankerne rettet mod de arbejdsløse. Vivian opfattede det anderledes:

- Ja, det kan du tro. Nu kan du se min søns arbejdsgiver. Han har brug for arbejdskraft, men har ansat min søn med løntilskud – og så skal han tilmed arbejde i weekenden.

Det var tydeligt, at det ikke lige var det standpunkt, Torkild ønskede at blive taget til indtægt for, men da der ikke var andre, der bakkede ham op, så bakkede han klogelig ud.

Reno

Redegørelse om politiets chikane mod COP15-aktivister

Af Klimakollektivet

Klimakollektivet har udfærdiget en redegørelse om politiets omfattende og systematiske chikane mod den aktivistiske klimaopposition op til og under Klimatopmødet i København 2009

Denne redegørelse er nu blevet sendt til justitsminister Lars Barfoed og Folketingets retsudvalg, som bedes forholde sig til forløbet set fra den anden side. Der er en række ting, som justitsministeren bør vide! For knippsuppe til

journalisterne var desværre bare et ud af mange eksempler på politiets overgreb mod demokratiet op til og under Klimatopmødet:

- politiske anholdelser
- intimiderende besøg på privatadresser
- registrering og kropsvisitationer på offentlige sovsteder
- trusler mod enkeltpersoner
- vold og tåregas mod internationalt aftenarrangement
- falske løfter og proforma-samarbejde
- misinformation om ”trusselsniveauet” fra politiledelsen til menige betjente og offentligheden
- efterrationaliseringer for at miskreditere aktivister og demonstrationer

- målrettet beslaglæggelse af kommunikationsmidler og anholdelse af talspersoner m.m.

Folketingets Retsudvalg må forholde sig til politiets metoder, som til forveksling minder om politisk undertrykkelse. Fortielserne om de spirende politistatsmetoder må erstattes af en reel debat på baggrund af et realistisk billede af politiets rolle i dagens Danmark.

Hele klimakollektivets redegørelse kan læses på hjemmesiden

www.climatecollective.org

Dansk EU-medlemskab betales med mindst ti milliarder kr. om året

- Tallene fra Danmarks Statistik viser, at Danmark taber over ti milliarder om året på EU-medlemskab – tre milliarder mere end Kommissionen vil være ved, udtaler Søren Søndergaard fra Folkebevægelsen mod EU, som ryster på hovedet af regeringens reaktion og opfordrer til, at EU ikke får flere, men færre penge

I følge medierne har EU-Kommissionen oplyst, at Danmark mister syv milliarder kroner om året på EU-medlemskabet, når man trækker tilskudene fra EU fra udgifterne til EU. Dermed er Danmark det EU-land, der taber mest på medlemskabet. Men i Statistisk

Årbog for 2010, side 389, står der, at Danmark i 2009 betalte 19,931 milliarder til EU og kun modtog 9,326 milliarder. Altså et tab på 10,6 milliarder.

- At vi er det EU-land, der taber mest på medlemskabet, virker meget sandsynligt. Men vi har mere tillid til Danmarks Statistik end til EU-Kommissionen, der tilsyneladende ikke vil erkende det fulde omfang af det omfattende danske nettotab på medlemskabet, udtaler Søren Søndergaard, som er medlem af EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU.

Regeringens reaktion har været utilfredshed med, at andre lande ikke betaler – og taber – mere på EU-medlemskabet. Finansminister Claus Hjort Frederiksen kræver Storbritanniens og Sveriges EU-rabatter afskaffet.

- Når EU stiller ekstreme sparekrav til medlemslandes finanslove, hvilket Hjort Frederiksen og regeringen uden tøven accepterer, så virker det fuldstændig absurd, at de nu vil kræve flere penge ind til EU. Lad i stedet sparekni-ven ramme EU. Og meget gerne helt og konsekvent, siger Søren Søndergaard.

Europæiske politikorps som fordækte politiske aktører

Af Røde Hjælp (Rote Hilfe), Tyskland

Den britiske agent Mark Kennedy infiltrerede klimabevægelsen og var aktiv i en række lande, selvom hans hovedfelt var UK. Bl.a. fungerede han som infiltrator for dansk politi op til rydningen af Ungdomshuset, Jagtvej 69. Sex med kvindelige aktivister var en hovedmetode. Men hans tilfælde, som nu er kommet for en britisk domstol, er ikke enestående. Den tyske Røde Hjælp kommenterer afsløringen og en tilsvarende sag fra Heidelberg

I de seneste uger har en hemmelig agent vakt opsigt over hele Europa: Mark Kennedy, en Scotland Yard-ansat, som i over ni år har udforsket venstrefløjsstrukturer og -bevægelser i mange europæiske lande, er blevet afsløret af venstreorienterede aktivister.

Sagen omkring denne britiske politimand, der bevisligt blandt andet har deltaget i politiske aktioner, venstrefløjskoordinationsmøder og skoling af aktivister i England, Irland, Italien, Tyskland og Spanien, udviser paralleller til den sidste

tids afsløringer af den hemmelige agent ved delstatskriminalpolitiet i Baden-Württemberg, Simon Bromma, der har boet i Heidelberg under dækningsnavnet "Simon Bremmer" og har gennemtrævet et helt politisk miljø. Røde Hjælp gik allerede 13/12 2010 i en pressemeddelelse ud i offentligheden med denne sag.

Også i Heidelberg har politiagenten, hvis virksomhed nu er blevet indrømmet af det baden-württembergske indenrigsministerium, knyttet sig privat til ofrene for hans agentvirksomhed, indbefattet intime forhold. Og han var ligeledes her aktiv i aktioner, der senere er blevet dømt som retsstridige ved domstolene – f.eks. i organiseringen af sydblokaden ved den seneste Castor-transport. Og ikke mindst: Bromma fungerede også internationalt som politispion og som politiprovokatør, f.eks. ved No Border Camp i Bruxelles.

Denne tiltagende sammenblanding af politimæssig og hemmelig agentvirksomhed fører til en mere end betænkelig positionering af politiansatte som undercover politiske aktører. I Europa breder der sig åbenbart inden for politikorpsene en tiltagende forståelse af deres egen rolle derhen, at de er kaldet til og har ret til at udforske, intimidere, skabe usikkerhed og præventivt kriminalisere den radikale politiske opposition – og de bevæger sig dermed ind i retlige gråzoner. Denne rolle

Den britiske politimand Mark Kennedy, der infiltrerede den europæiske klimabevægelse og Ungdomshuset i København og overalt havde sex med kvindelige aktivister

som egenmægtigt agerende instans til grænseoverskridende bekæmpelse af opstande synes ikke længere at være bundet til nogen form for demokratisk eller parlamentarisk kontrol.

Røde Hjælp opfordrer befolkningen til overalt at sætte sig til modværge over for politiet, der med metoder fra de hemmelige tjenester bedriver opstandsbekæmpelse efter deres eget forgodtbefindende. Vi kræver øjeblikkelig offentliggørelse af samtlige politimæssige, hemmelige agentretningslinjer for overvågning samt tilbagetrækning af samtlige undercover-agenter fra de venstreorienterede gruppers miljø.

Mathias Krause

på vegne af Landsledelsen i Rote Hilfe
21. januar 2011

Krigsforbrydere, nazister og 'venstrefløj' hånd i hånd

Af KPnetTV

Fredag den 19. januar 2011 afholdt Hizb Ut-Tahrir et debatmøde i den sorte diamant under overskriften "De skandinaviske regeringer i USA's tjeneste". Det handlede om Afghanistankrigen og væbnet modstand mod besættelsessoldaterne og vakte på forhånd stor opsigt. Sjældent har en moddemonstration uden for mødestedet været så opreklameret. Men der kom kun et par hundrede. Blandt dem var otte ministre og en flok nazister, der råbte 'Fucking perker'.

Hizb Ut-Tahrir er et muslimsk politisk parti, der er virksom i en række lande. Deres mål er at omdanne enhver nation til et kalifat baseret på koranen. De er imod USA's og NATO's imperialistiske krige i Mellemøsten og Asien. Og det er en pligt for muslimer at føre krig mod besættelse, erklærer de.

Netop det har ophidset den danske krigsforbryderregering, som har ført en ulovlig krig i Afghanistan siden 2001 og en anden ulovlig krig i Irak.

At gå til væbnet modstand mod en besættelsesmagt er imidlertid en grundlæggende ret ifølge international lov. Det betyder også ret til at dræbe besættelsessoldater. Under den tyske besættelse af Danmark stemples modstandsfolk som

terrorister af danske håndlangere for Nazityskland. Men efter 2. verdenskrig fastslog FN så den principielle ret til modstand, så der ikke er nogen tvivl om det.

Hizb Ut-Tahrir har ikke bare en demokratisk ret til at udtrykke deres standpunkt og gøre det offentligt. Deres syn er også legitimt ifølge international ret.

Når der skulle demonstreres mod kalifat-tilhængerne i Hizb Ut-Tahrir, var et andet formål at miskreditere den konsekvente krigsmodstand, der også anerkender afghanernes ret til væbnet modstand mod USA og NATO-tropperne.

Den betændte karakter af regeringsdemoen viste sig også, da ministre fra en regering, der bryster sig af at være globale forsvarere af ytringsfrihed, lagde pres på Det Kongelige Bibliotek for at aflyse mødet. Eller da en formand for en veteranforening forlangte tilhængere af Hizb Ut-Tahrir spærret inde. Selv aktive nazister fik lov til at udfolde sig under demoen.

Er venstrefløjen selvfed ?

Af Per Mortensen

Bloggere på Modkraft har de sidste dage afsløret, hvor verdensfjern og selvfed venstrefløjen i Danmark er. Bloggerne vader uden blusel ud i den borgerlige mediesump, der desperat forsøger at finde begrundelser for, at danske soldater først deltager i en angrebskrig, og derefter er besættelsesmagt i et land mange tusind kilometer væk fra fædrelandet.

Jeg læser fx: Hizb-ut-Tharirs holdninger til kvinder, homoseksualitet og demokratiet er afskyelige, mener retsordfører Line Barfod, der opfordrer Enhedslistens medlemmer til at møde 'talstærkt' op ved dagens protest mod den islamistiske forening.

Disse holdninger gælder formodentlig ofte i de fleste lande, herunder også i dele af Danmark. Men man kan

ikke løse holdningsproblemer ved at deltage i angrebskrige, og Anders Fogh Rasmussen burde stilles for International Criminal Court (ICC), anklaget for forbrydelser mod menneskeheden. Lovligheden af besættelsen af Afghanistan burde også undersøges ved ICC, især for at rense vore udsendte soldater for enhver mistanke om, at de deltager i krigsforbrydelser (crossfire?).

Men vi må da gøre noget? Det er o.k., men først må man da vide, om det virker? For inspiration, se:

<http://nejtilkrig.dk/NO-TO-WAR/>

Per Mortensen er modstandsmand og forfatter til adskillige bøger om besættelsen. Blogger nu på Modkraft

At højrefløjen samles for at slå politisk plat på antimuslimsk hetz, kan ikke komme bag på nogen. Det har VKO gjort hele vejen igennem. At erklærede socialister, venstrefløjsfolk og medlemmer af Enhedslisten slutter sig til den reaktionære fløj i en fælles protest, er mere overraskende. Selv om det ikke er første gang.

Blandt demonstrationsarrangørerne var Jaleh Tavakoli. Hun er valgt som borgerrepræsentant for Enhedslisten, men er nu udtrådt af partiet. Som leder af en såkaldt 'Frit Iran'-komité søger hun at splitte krigsmodstanden.

"Halvdelen af regeringen er her nærmest," sagde krigsminister Gitte Lillend Bech (V). Men på trods af denne oplagte mulighed for det fremmødte politi undlod man at anholde denne gruppe krigsforbrydere.

KPnetTV har lavet to videoer fra denne reaktionære og skandaløse demonstration – se dem på

www.youtube.com/user/KPnetTV

Om anti-demokratiske demokrater ...

Af Lars Grenaa

Lars Grenaa
blogger på Modkraft

Det er mandag eftermiddag, jeg er træt, og vejret er nærmest sådan lidt gråt i gråt med ekstra skyer. Meget sigende for bloggens emne: *"Fuck, hvor er jeg træt af, at venstreorienterede kan finde på at demonstrere side om side med ministre fra VKO, krigstilhængere og endda også nazister"*.

Bloggen her handler mest om venstrefløjens mangel på demokrati-forståelse og ikke så meget om det, der diskuteres alle andre steder; Skal man, eller skal man ikke demonstrere mod HUT? Og ja, jeg ved godt, at alle blogs handler om det lige nu, men jeg skal lige have lidt luft for mine frustrationer og synes, der mangler nogle perspektiver i (og før) debatten.

Myten om demokratiet

I samfundet generelt hersker der store myter om det danske demokrati, som desværre også vinder indpas på venstrefløjen, i takt med at den ideologiske tilgang forsvinder (den uddyber jeg lige en anden gang ...). Og selvom jeg anerkender, at det kan være svært at se demokratiet for bar demokrater, så synes jeg alligevel, at man som venstreorienteret har pligt til at tage et smugkik bag facaden.

Der synes at eksistere en myte om, at dansk demokrati er unikt, bedst i verden og bare er opstået, fordi vi i bund og grund er verdens flinkeste, hyggeligste og demokratiske mennesker. I den svada af vrøvl synes man blandt andet at glemme følgende: Vi er en nation af slaveholdere, heksebrændere, stavnsbindere, røvere og voldtægtsforbrydere, kvindeundertrykere osv.

Det er ikke mange år siden, at fattige, kvinder og unge fik stemmeret, og denne var skam ikke en gave fra fede kapitalister og adelige i Landstinget. Stemmeretten blev tilkæmpet af arbejderbevægelsen – som også fik afskaffet den umyndiggørende fattighjælp, børnearbejdet og mange andre slaveagtige forhold.

Den abstraktion, vi kalder for det danske demokrati, og som nogen hylder på Grundlovsdag, mens vi andre holder fri, er intet andet end netop en abstraktion og et udtryk for ønsketænkning. Vores såkaldte folkestyre er under overfladen et markedsdiktatur, og hvis du synes, at den

holdning lyder lidt for ekstrem og rabiat, så læs venligst bogen "Fra folkestyre til markedsdemokrati" af professor i statskundskab Tim Knudsen, eller tjek grundlovens § 73 ud.

Truslen mod vores frihedsrettigheder

Det såkaldte demokrati, der praktiseres inden for nationens grænser, er ikke udtryk for andet end summen af vores erfaringer og formåen som arbejderklasse/venstrefløj og reflekterer dermed intet andet end det aktuelle styrkeforhold i klassekampen. Vi har vundet nogle frihedsrettigheder gennem historien, og dem skal vi forsvare og forsøge udvidet. Men hvor kommer truslen mod vores frihedsrettigheder fra?

I min optik stemmer det meget dårligt overens med den politiske og samfundsmæssige virkelighed, at en gruppe religiøse tosser som Hitz-Halløj udgør en fare mod vores nuværende frihedsrettigheder. Dels fordi de ikke er mange, og dels fordi Kalifatet virker længere væk end revolutionen.

Det giver altså efter min bedste overbevisning ikke mening at tale om Hitz-Halløj som en "trussel mod demokratiet" – i modsætning til klart fascistiske organisationer (DNF, DNSB osv.), som qua den politiske virkelighed har vind i sejlene og nyder magtpolitisk opbakning til deres krig mod islam og det fremmede. Organisationer, der samtidig virker ved

vold, trusler og terror mod politiske modstandere og tilfældige (overfald, rudeknusninger osv.) – og som jeg derfor mener, at man klart skal imødegå konkret (blokader, demonstrationer, selvforsvar osv.).

Truslen mod vores frihedsrettigheder kommer tværtimod fra nyliberalismen og nationalkonservatismen, både repræsenteret gennem den såkaldte politiske opposition og det, man i denne sammenhæng burde kalde for det danske præstestyre = VKO.

Det kapitalistiske markeds krav om konstant vækst og dets indbyggede ulighed vil altid være dens største trussel mod frihedsrettighederne, fordi de griber forstyrrende ind i de såkaldte "frie markeds kræfter". I disse år er den originale nyliberale blok, repræsenteret gennem VKO, ledet af kristne mørkemænd og kvinder, der blandt andet har patent på sandheden og er parat til at gå i krig for den (og olie).

De ønsker blandt andet forbud mod bestemt tøj, bestemte symboler og bestemte holdninger. Og så undergraver de i øvrigt et bredt udvalg af frihedsrettigheder med terrorlove og andre stramninger.

Konklusionen burde være soleklar: Hitz-Halløj er nogle slemme banditter, men de rigtig slemme banditter er de politisk-religiøse fundamentalister i

VKO+crew.

Lidt om paradokser ...

Jeg mener derfor, at man skal rette skytset det rigtige sted hen, især proportionelt med, hvor man ellers kan rette det hen.

Når jeg skal demonstrere mod nogle antidemokrater så ville jeg vælge at demonstrere mod dem der omgår grundloven, dem der trækker i trådene og dem der tjener penge på krig.

Når jeg skal demonstrere mod religiøs fundamentalisme, ville jeg enten tage forbi Jesusfesten eller stille mig ned foran den lokale folkekirke. Og når jeg skal demonstrere mod kvindeundertrykkelse, ville jeg overveje at indfinde mig ved Ligestillingsministeriet.

Derfor mener jeg, at der er tale om lidt af et paradoks, når man kan finde på at demonstrere for demokrati sammen med folk, der reelt ønsker ytringsfriheden afskaffet.

Jeg synes også, det virker ekstremt paradoksalt, at man kan finde på at

demonstrere mod homofobi sammen med homofober.

Og jeg synes virkelig også, at det virker paradoksalt, at "mandat-tyven", det forhenværende Liste Ø-medlem Jaleh Talekvoli kan finde på at demonstrere for et frit Iran side om side med nazister, når hun har travlt med at beskyldte andre for at ville være venner med sin fjendes fjender.

Men måske er det bare mig, der er totalt bagud i forhold til at være en moderne venstreorienteret, der både skal bakke op om et fiktivt demokrati, hylde en ikke-eksisterende ytringsfrihed og demonstrere mod religiøse tosser sammen med mine (værste) politiske modstandere ...

(DISCLAIMER: Hvis du efter at have læst dette på nogen som helst måde har opfattelsen af, at jeg har den mindste sympati for Hitz-Halløj eller ser dem som politisk allierede i nogen som helst sammenhæng, så læs venligst bloggen igen, og lad være med at påstå det – på forhånd tak ...)

Senior-førtidspension eller efterløn – skøn eller ret FOA Pressemeldelse

FOA har ikke tillid til, at de kommunale jobcentre kan magte at administrere en ny ordning om seniorførtidspension. Regeringens nye forslag om, at personer, der er fem år eller mindre fra folkepensionsalderen, kan få ret til inden seks måneder at få færdigbehandlet en ansøgning om seniorførtidspension, er langt fra nogen garanti for, at nedslidte og syge kan trække sig tilbage.

"Forslaget stiller ikke vore medlemmer godt nok," siger FOA's næstformand Mona Striib. Hun peger på, at kriterierne for at få tildelt en seniorførtidspension skal være de samme som kriterierne for at få en ordinær førtidspension.

"FOA har ingen tillid til, at de kommunale jobcentre med økonomiske besparelser og forringede statsrefusioner vil kunne vurdere, om vore medlemmer skal have seniorførtidspension eller ej. Virkeligheden har de seneste år desværre vist, at kommunerne vil spare, hvor spares kan. Og FOA har kun dårlige erfaringer

med kommunale afgørelser, hvor medlem efter medlem får afslag på tildeling af førtidspension, selv om arbejdsevnen er helt ude af syne," siger Mona Striib.

Med forringelserne på dagpengeområdet risikerer en række slidte og ældre mennesker at stå i en situation, hvor de er for raske til seniorførtidspension, for nedslidte til at arbejde og for langvarigt ledige til at få dagpenge.

"Det er også urimeligt, at vore medlemmer, som måske ikke er fuldstændig udslidte med flotte lægelige diagnoser – men almindeligt slidte og trætte – skal overlades til jobcentrenes vurderinger af, om de nu er nedslidte nok til at få pension. Vore sosu'er, serviceassistenter, pædagogmedhjælpere og andre faggrupper ved bedst selv, om de kan arbejde eller ej. Og om det er på tide at stoppe på arbejdsmarkedet, inden helbredet går helt i stykker. De ved bedst, hvornår de bør sige fra og bruge den ret, de har i dag til selv at

Madspild i tal

Madspild koster danskerne 16 milliarder kroner om året. En gennemsnitlig dansk familie med 2 voksne og 2 børn smider mad ud for 10.000 kroner om året. Det svarer til 20% af deres samlede udgifter til mad.

kilde: Landbrug & Fødevarer - tal fra 2010

Normalt er det grøntsager, mejeriprodukter og brød, som fylder mest i skraldespanden.

kilde: Landbrug & Fødevarer - tal fra 2010

Vi er 6 milliarder mennesker på Jorden og 925 millioner går sultende omkring. Og dog producerer vi tilstrækkeligt madspild til at brødføde 3 milliarder mennesker.

kilde: Silvio Greco, Formand for Slow Fish Advisory Committee - tal fra 2010

Danskerne har et madspild på 680.000 tons om året.

kilde: Landbrug & Fødevarer - tal fra 2006

15-20% af den mad, som vi køber, ryger i skraldespanden.

kilder: Landbrug & Fødevarer, Fødevareministeriet - tal fra 2006

54% af de danske husstande udnytter sjældent eller aldrig resterne fra aftensmaden. 69% af de danske husstande genanvender ikke aftensmaden i frokosten dagen derpå.

kilde: Landbrug & Fødevarer - tal fra 2010

Fødevareemballage er også skyld i madspild, da op til 25% går til spilde.

kilde: 24timer og Politiken - tal fra 2009 og 2010

Danmark har EU-rekord i skrald - danskerne smider 802 kg skrald ud per indbygger om året.

kilde: Eurostat - tal fra 2010

Omkring en tredjedel af al verdens mad bliver produceret direkte til skraldespanden.

kilde: rapporten "The food we waste" af WRAP (Waste & Resources Action Programme) - tal fra 2008

Tjek hjemmesiden
www.stopspildafmad.dk

Katolicismens forunderlige verdensbillede

Af Flemming Jensen

- *Lad der blive lys!*

Og det blev der – minsandten. I hvert fald ifølge bibelens Første Mosebog kapitel 1. Skabelsesberetningen i kapitel 2 rummer en anden version. Allerede her er der åbent land for respektive tolkninger af det hellige skrift, hvilket siden har givet teologer masser af åndfulde diskussioner på et i udgangspunktet forkert grundlag.

Begge udlægninger står i grell modsætning til de videnskabelige opfattelser af universets opståen. Den fremherskende teori lægger sig op af, at universet skabtes af "The Big Bang" (eksplosion af en kompakt masse) for 13,7 milliarder år siden. Under alle omstændigheder er "den blå planet" ufattelig lille og ligegyldig, når det handler om vores solsystem, mælkevejen og universet.

For kirkens folk har det forholdt sig modsat. Jorden spiller den centrale rolle, hvorom alting drejer.

Det har mange videnskabsfolk fået at føle – ualmindeligt hårdt endda. For nogles vedkommende indtil de ikke længere kunne føle mere. Den fremragende filosof, fysiker, matematiker og astronom Galileo Galilei (15. februar 1564 - 8. januar 1642) var en af dem. Hans forbrydelse bestod netop i, at han fastholdt Kopernikus' verdensbillede: Jorden drejer sig om solen og ikke omvendt.

Den katolske kirke tog ham i belæring, hvilket sandsynligvis kunne have kostet ham livet, hvis ikke han havde afskrevet sin kætterske tro – med krydsede fingre bag ryggen. Derved reducerede han straffen til fængsel, som med hans fremskrevne alder senere blev mildnet til husarrest.

Det har aldrig været behageligt at lægge sig ud med den katolske kirke. Inkvisitionen efterlod sig tykke spor af blod og død efter sig. Det er måske den religion i verden, der i forbindelse med omvendelse af klodens befolkning har kostet flest lidelser og liv.

Katolicismen fastholdt gennem omkring 400 år, at Galilei tog fejl. I hvert fald var det først med pave Johan-

nes Paul II (pave fra 16. oktober 1978 til hans død 2. april 2005), at kirken formelt erkendte, at det var forkert at dømme Galilei – og det først efter 13 (tretten!) års kommissionsundersøgelse.

Hvor svært kan det være?

For få år siden brugte den katolske kirke altså 13 år på at finde ud af, at Galilei i 1633 havde ret, når han påstod, at jorden drejer sig om solen og ikke omvendt.

Katolicismens historie har på alle felter været ét langt tilbagetog og syge bortforklaringer – men så vidt vides aldrig beklagelser. Det er for så vidt forunderligt, at denne religion stadig eksisterer.

Som omtalt forsøgte pave Johannes Paul II at pynte lidt på forholdet til de videnskabelige facts. Hans nuværende substitut, pave Benedict, har tilsyneladende taget tråden op. Det er her, skabelsesberetningen dukker op, da det katolske overhovedet har følt trang til at gøre sig klog på denne front.

Nu har evolutionen aldrig hørt til kirkens favoritter – og da slet ikke teorien om universets skabelse, som videnskabsfolk mener fandt for 13,7 milliarder år siden i form af «The Big Bang».

Benedict er oppe imod store kræfter, når han skal forklare, at der på den ene side ingen modsætninger er mellem videnskaben og den katolske kirke, men at katolicismen alligevel i den sidste ende har ret. Han udvælger sig en hjem-

mebanefordel i Peterskirken i selveste Rom med – ifølge sikre kilder – 10.000 troende tilskuere:

- *Nu skal I høre, mine kære troende og naive væsner. Sådan faldt ordene vist ikke præcis, men fortsættelsen er god nok:*

- *Universet er ikke et tilfældigt resultat, som nogen ønsker, vi skal tro. Ved at betragte det inviteres vi til at forstå noget dybere: Skaberens visdom, Guds utrættelige kreativitet.*

Hvad paven mener, er, at videnskaben ganske vist har ret i, at universets opståen er sket, som videnskaben hævder – i form af teorien om "Big Bang" – men *kun* fordi det var Guds vilje.

Tag den! Noch ein mal.

Det havde tjent den gejstlige bedre, hvis han havde nøjedes med et:

- *Det er meget vanskeligt at huske så mange år tilbage.*

Det metafysiske udgangspunkt er ganske vist indeholdt i enhver religiøs retning, men for mig er det værste at blive medregnet til en "civilisation", der omfatter katolicismen.

Må syndfloden dog tage disse grusomme, sindsforvirrede, reaktionære gamle mænd og deres perversionser og føre dem en tur gennem skærsilden!

Så stiller jeg såmænd gerne op for at dele lidt salve, røgelse og syndsforladelse ud.

Indtil da forlader jeg mig på Marx' viddomsord: *Religion er folkets opium.*

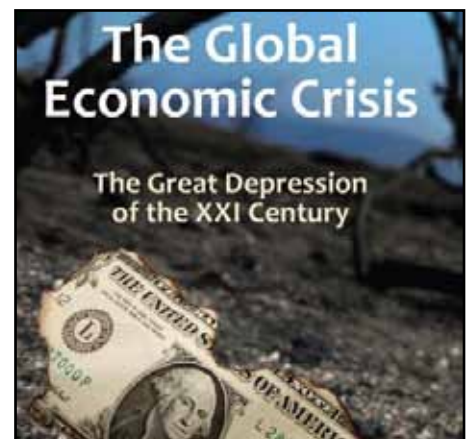
Vigtig bog!

Fås i Oktober bogbutikkerne

**THE GLOBAL
ECONOMIC CRISIS.**
*The great Depression
of the XXI Century*

**Michel Chossudovsky and
Andrew Gavin Marshall,**
editors.

Pris 120,- kr.

Menneskers ret!

I Den Sorte Diamant – Det Kongelige Bibliotek i København – afholdes fra den 21. januar en udstilling, der hedder ”Menneskers ret” i anledning af 60-året for Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Konventionen, som Danmark har tiltrådt, beskytter fundamentale frihedsrettigheder som ytrings- og forsamlingsfrihed.

I overensstemmelse med udstillingens ånd afholder det islamiske parti Hizb ut-Tahrir samme tid og sted et åbent debatmøde om besættelsen af Afghanistan og den lovlige væbnede modstand.

Som medansvarlig for Danmarks deltagelse i den ulovlige Nato-krig i Afghanistan gør tidligere udenrigsminister og nuværende kulturminister Per Stig Møller sig store anstrengelser for at forpurre mødet og har lagt et uhørt pres på Det Kongelige Bibliotek for at få forhindret debatmødet. Da Hizb ut-Tahrir er en lovlig forening, kan han ikke forbyde mødet uden at krænke grundloven og konventionen.

Sagen viser, at deltagelse i en angrebskrig ud over forfærdelige lidelser for det besatte lands befolkning også afmonterer demokratiske rettigheder i vores eget land.

Frank Johannesen

Skandaløs sigtelse mod Horserød-Stutthof Foreningen

Åbent brev til den danske justitsminister

Med forundring og harme har vi, Den Internationale Føderation af Modstandskæmpere (FIR) – forbundet af antifascister, som repræsenterer de overlevende kæmpere mod og forfulgte af naziregimet samt deres familier og nutidens antifascister med medlemsorganisationer i 25 europæiske lande og Israel – erfaret, at statsadvokaten i Kongeriget Danmark har rejst sigtelse mod Horserød Stutthof Foreningen med den absurde påstand, at den støtter terroristiske organisationer.

En agtet medlemsorganisation

Horserød Stutthof Foreningen er en agtet medlemsorganisation af FIR. Foreningen er sammenslutningen af tidligere fanger fra Stutthof og deres familier.

I årtier har Horserød Stutthof Foreningen understøttet arbejdet for at fastholde de historiske erindringer. Den går ind for, at de overlevendes politiske motto: »Tilintetgørelse af nazismen og dens rødder! Sikre skabelsen af en ny, en fredens og frihedens verden« bliver til virkelighed.

FIR's medlemsorganisationer går ind for en retfærdig verdensorden på grundlag af deklARATIONEN om menneskerettigheder og de Forenede Nationers

beslutninger og dermed imod social og militær undertrykkelse.

Vore forbundsfæller er de nationale befrielsesbevægelser og sociale kræfter, der organiserer hjælp til mennesker, der er ofre for krig og undertrykkelse.

Det er vores medlemsorganisationers egen politiske afgørelse, hvem de vil engagere sig for. Horserød Stutthof Foreningen har blandt andet engageret sig i humanitær hjælp i Gaza.

Når sådanne uafhængighedsbevægelser, efter den amerikanske Bush-regerings antidemokratiske Patriot Act, over en kam dæmoniseres som »terroristiske«, er det en skandale.

At det danske justitsvæsen mener at kunne forfølge en organisation af tidligere nazistisk forfulgte og deres familier på et sådant grundlag, er en uhyrlighed, som vi ikke kan acceptere.

Vi støtter

Højtærede hr. justitsminister Barfoed, vi forventer, at De udnytter alle de muligheder, der er til Deres rådighed, for at forhindre en så skandaløs retssag.

Vi vil give Dem vores støtte dertil, idet vi vil gøre ikke blot den danske offentlighed opmærksom på sagen og på vores protest mod det skete, men derudover også underrette vore medlemsorganisationer i andre europæiske lande og i Israel.

Kongeriget Danmark er en vigtig del af det forenede Europa, og vi ønsker, at Europas politiske grundlag også i fremtiden bliver præget af respekten for de fælles erfaringer i kampen mod nazisme og besættelse, mod racisme og antisemitisme og for en demokratisk og fredelig udvikling.

I den ånd ser vi frem til Deres svar. Med højagtelse,

Dr. Ulrich Schneider,
Generalsekretær for FIR

FIR er udnævnt som FN-fredsambasador og har ngo-status ved UNESCO.

Justitsmord!

**Når militærets
ageren i krig
skal forsvares
af dem
der befaler
er svaret
til kritikerne
de handler
lidt pivet**

**skønt vi
alle som
medskyldige
betaler
og skal
tage ansvar
for det
resten af livet**

Klaus Jensen

Denne bande ved vor slid og plage til en mægtig rigdom kom, og når vi fordrer den tilbage, forlanger vi vor ejendom...

Der går et spøgelse gennem verden. De fantastiske scener vi i disse dage ser fra Tunesien og Ægypten viser med al ønskelig tydelighed hvilken magt befolkningsmasserne har. I disse timer har det ægyptiske militær meldt ud, at de ikke vil skyde på demonstranterne og fra Tahrir-pladsen lyder råbene at Mubarak skal gå, og tage sin nyudnævnte vicepræsident Omar Suleiman med sig. De store internationale virksomheder i Cairo lukker kontorerne og sender medarbejderne ud af landet, mens aktierne begynder at falde og alverdens regeringsledere forsøger sig med løgne om, at de da støtter demokrati, og kommer med slet skjulte trusler om den islamiske fare.

Hvad der sker i Tunesien kan så bekvemt overhøres i mainstream-pressen, men heldigvis ikke her i bladet. De bevægelser der rejser sig i nabolandene finder heller ingen vej til pressen.

Men i bevægelsen er der ingen tvivl. Ved demonstrationen i lørdags ved den ægyptiske ambassade fik repræsentanterne for den tunesiske opstand en stormende hyldelse fra demonstrationsdeltagerne.

I vores lille Danmark er der også bevægelse. Regeringens og højrefløjens frådende angreb på den sidste rest af velfærdssamfundet har bragt både LO og 3F på banen, men mange andre er også

begyndt at reagere.

På 10 dage har stormødet Til kamp for efterlønnen, der holdes af LO for tillidsfolk i Odense onsdag den 2. februar, fået en overvældende tilslutning. Ikke de af arrangørerne forventede 1000, men 3000 tillidsfolk er i skrivende stund tilmeldt. Retningen er sat mod en ny regering og en nu politik. Det er op til deltagerne at få sat en dagsorden, der reelt går til kamp mod angrebene på efterløn, pensionsalder og pensioner. LO gør det ikke.

Det forlyder nu også at tusindvis af bus- og lastvognschauffører og andre transportarbejdere vil strejke i alle de fire største byer, København, Århus, Odense og Aalborg på torsdag den 3. februar i protest mod regeringens nedskæringspolitik.

De siger *Nu er det nok* med: Nedsættelsen af dagpengeperioden fra fire til to år. Truslerne om at afskaffe efterlønnen. Nedsættelse af godtgørelsen for deltagelse i nødvendige efteruddannelseskurser til 80% af dagpengesatsen. Indgreb i overenskomsterne, ved at diktere at alle har ret til deltid. Brugerbetaling på AMU-kurser der hele tiden stiger. Kraftige nedskæringer i Arbejdstilsynet. Åbning for underbetalt, udenlandsk arbejdskraft uden sikkerhed for at køre- hviletidsbestemmelserne overholdes. Nedsat skattefradrag for fagligt

kontingent. Meningsløs aktivering, ydmygelser af ledige med kontroltyranni og fjernelsen af nylediges ret til seks ugers selvvalgt efteruddannelse.

Dråben der fik bægeret til at flyde over og igangsætter en overenskomststridig strejke er, at chaufførerne skal betale over 5.000 kroner af egen lomme for et såkaldt EU-kvalifikationskursus.

Der er al mulig grund til at den utilfredshed, der er opsparret i den danske befolkning nu kommer til udtryk. Med inspirationen fra Tunesien og Ægypten er det på tide at den danske befolkning siger: Det kan lade sig gøre. Vi skal gå sammen og være mange nok, et velfærdssamfund skal være et samfund for de manges velfærd. Lad de rige betale krisen.

GBe

Nogle fakta

Den væsentligste årsag til, at FOA-medlemmer ikke betaler til efterlønsordningen er, at de ikke forventer den vil eksistere, når de får brug for den. Det viser, en medlemsundersøgelse med 1845 FOA-medlemmer gennemført i perioden 20.-26. januar 2011. Medlemmer under 50 år, der ikke indbetaler til efterlønsordningen, er blevet spurgt om, hvorfor de ikke gør det. To ud af tre af svarer, at det er fordi, de ikke tror ordningen findes, når de får brug for den.

Hvem betaler regningen?

Ledige: 1,5 milliarder kroner spares på ledige. Det skete ved at sætte perioden med ret til dagpenge ned fra 4 til

2 år. Og ved at gøre det sværere at optjene ret til dagpenge.

Familier med børn: 1 milliard kroner spares på børnechecken. Det skete ved at sætte børnechecken ned med fem procent. Og ved at indføre loft over, hvad en familie kan få.

Fagforeningsmedlemmer: 500 millioner kroner spares på medlemmer af fagforbund. De skaffes ved at sætte grænse for fradrag for kontingent.

Voksne i skole: Voksne, der vil uddannes, mister 700 kroner om ugen i godtgørelse. En række uddannelser bliver lukket for ledige. Blandt andet "stort" kørekort.

Nedslidte: Hvis regeringen får flertal, skal der spares 16 milliarder kroner på at aflive efterlønnen.

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50

Mandag til torsdag 16-18

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Støt den ægyptiske og arabiske opstand!

Fotos: Kommunistisk Politik

Støttedemonstrationer for den ægyptiske opstand mod Mubaraks 30 år lange og dystre regime blev afholdt i en lang række byer og lande verden over. Mubarak blev indsat af USA, og hans regime er holdt oppe af hele Vesten, indbefattet EU og Danmark. Dronning Margrethe har belønnet ham med elefantordenen for hans indsats.

Flere hundrede demonstrerede den 29. januar ved ambassaden i København. De forlangte Mubaraks øjeblikkelige afgang og stop for volden mod demonstranterne, der allerede da havde krævet langt over 100 døde.

Ligesom tuneserne har ægypterne og andre arabiske folk kastet frygten for diktaturet og sikkerhedsstyrkerne bort og trodset regimets udgangsforbud og andre repressive foranstaltninger. Revolterne kræver virkelig heltemed.

Dina Youssef, en af demonstrationens arrangører, fortæller:

”Vi er i løbende kontakt med vores familier og venner dernede, som fortæller os om, hvordan situation faktisk forværres time for time. Det ser desværre ikke ud, som om regeringen overgiver sig så nemt. Det største mysterium lige nu er politiets forsvinden fra hele landet.

Min mor er i øjeblikket i Egypten og fortæller, at hun sidder med min mormor i hendes lejlighed, mens alle højhusets mænd står nedefor for at bevogte bygningen mod vandaler og tyveknægte. Alt imens høres der skud i området. En følelse af brusende folkebevægelse og nationalt sammenhold er nu til dels afløst af frygt og kaos.

Helt horribelt er det, at nogle af de bøller som er blevet fanget, er blevet

identificeret som sikkerhedsfolk. På denne måde er folkebevægelsens oprindelige fredelige ånd blevet sværet til.

Formentligt sker dette med det formål at kvæle dens ånd og budskab. To ting, som har været så lang tid under opbygning.

Men det ægyptiske folk er ikke knægtet, langtfra. De fortsætter deres kamp, og regeringens beskidte tricks vil forhåbentligt resultere i en endnu større folkelig modstand, indtil der kommer begyndende oprigtig forandring.”

